

11. Podivný plán

„Kurva nevím, jestli byl dobrej nápad sem letět,“ nadával Blázen jak špaček, když se prodíral hustým lesním porostem. Otáčel se, jestli za ním někdo neběží, ale vypadalo to, že Pong na sebe stáhl veškerou pozornost. Uměl být přesvědčivý, došlo-li na věc.

Les vyvrhl Blázna na malou mýtinu porostlou trávou a vyzývající k odpočinku. Nijak se nerozmýšlel, bolely ho nohy, usadil se a začal zkoušet komunikátor.

„Pongu, Karlosi, Kokote, slyšíte mě někdo?“

Ve sluchátku se ozýval šum a nikdo neodpovídal.

„Do prdele,“ zanádal Blázen a vybalil propriety pro výrobu marihuanového jointa.

Lehl si do trávy, zapálil brko a začal vzpomínat, kde to vlastně celé začalo. Setkání s Židem v jednom titanském baru v zapadlý uličce. V malém zahuleném pajzlu, kde bylo tak zahuleno, že skrz dým nebylo skoro vidět, s věčně narvaným barovým pultem, s příšerně otravným a neustále zpruzeným barmanem, který si říkal Jar-Jar Binks, ale neuvěřitelně rychlým, takže nikdo nečekal dlouho na svůj drink. Navíc vypadal příšerně exoticky s divnýma, vystouplýma očima a plachtou na hlavě.

Měl to tam rád. V tom malém prostoru to bylo tělo na tělo a podnik nebyl z nejlevnějších, protože pan Binks měl velmi kvalitní cit pro výběr alkoholu, takže ho navštěvovali hlavně movitější zákazníci.

Na začátku byl Alois. Židovský obchodník z Izraele, se kterým chlatal košer vodku a řešili problém „*košer hulení*“. Nakonec se z toho vyklubal docela zábavný obchod, kdy musel naučit několik židovských rabínů proces pěstování a výroby konopí k účelům rituálně-omamným.

Další společné obchody se točily hlavně kolem kokainu a extáze, samozřejmě košer a zcela vědomě pomohl vytvořit distribuční síť pro velmi specifickou klientelu.

Jednoho krásného opilého a zhuleného dne u barového pultu z Aloise vypadlo, že obchoduje i s historickými památkami a jestli by si nechtěl udělat výlet do soustavy Koně a vyzvednout artefakt od kontaktu, který tam bude čekat.

Blázen se vyptal o jakou jde planetu a dozvěděl se, že velmi přátelská a primitivní. Jednoduše slovy Aloise řečeno, „těm primitivům to jejich posraný Svatý hovno chybět nebude. Ani netuší co mají.“

„*Svaté hovno*“ zaujalo Bláznovu pozornost, vytáhl počítač a našel na wikipedii záznam o této historické památce. Svaté hovno měl být jeden z deseti ztracených hmotných pozůstatků po prvních rozvinutých, kteří přešli na nehmotnou formu života, později nazývaní povznesenými.

Nechal si nabídku projít hlavou a poradil se zbytkem posádky. Říkal si, že malý výlet do divočiny neuškodí a mohli by se podívat po nějakých nových domorodých drogách, které jsou občas poptávané. Lidé rádi zkouší nové věci a lidstvo vždy poháněla zvědavost.

Na cestu Blázen vyrazil s Pongem, Karlosem a Kokotem. Na určených souřadnicích skutečně čekal kontakt, ale to bylo tak vše, co šlo podle plánu.

Styčný důstojník byl rabi Moshe - misionář, který putoval po planetách, kde pátral po ztracených kmenech izraelitů, jenž by připojil zpět k židovské komunitě a sám se zapsal do dějin primitivů jako „*Ten, který přišel z nebes a vrátil Boha*“.

Rabi Moshe sice našel místo, kde se Svaté hovno nacházelo, ale nepodařilo se mu ho ukrást, protože domorodci u něj drží nepřetržitou stráž a jediný, kdo se ho může dotknout je místní domorodý šaman.

Tohle byla další věc, která zaujala Bláznovu pozornost. Proč by se mohl nějakýho starýho krámu dotknout jenom nějaký magor z pralesa?

Blázen se zaposlouchal do zvuků lesa, slyšel jen nějaký ptactvo a šumění větrův v korunách stromů. Všude byl klid a tak se vrátil zpět k vzpomínkám na poslední dny. Rabi Moshe se neúspěšně pokusil domorodce přesvědčit, že jsou ztracenými bratry izraelskými a navíc velmi neradi viděli, jak se jim skupina cizinců motá okolo chrámu a pečlivě zkoumá každý centimetr čtvereční. Vše se začalo víc komplikovat, když potkali náčelníka vesnice. Odvedl si návštěvníky k sobě do chýše, která byla celkem luxusně vybavena kempinkovými židlemi a stoly, měla kuchyňský kout, několik postelí, počítačů, televize, vysílačka a malá knihovna povětšinou s turistickými průvodci, mapami a hromadami fotografií. Všechno bez energie, vypnuté a nezapojené.

„Fakt divný,“ pomyslel si Blázen a ani si neuvědomil, že zavřel oči a pohltila ho tma. Byl hrozně unavený.

Otevřít oči ho donutila prudká bolest žeber. Tma však nezmizela a Blázen si stihl uvědomit, že má přes obličej hozený nějaký kus látky, než ho navrátil zpět temnotě prudký úder do hlavy.

Podruhé otevřel nejdříve jedno oko, opatrně se rozhlédl a až pak otevřel druhé. Očividně se ocitl v malé kamenné komoře na relativně pohodlné posteli. Krom kýble, který byl od prvního pohledu jasně určen k jednomu jedinému účelu, nic jiného v místnůstce nebylo. Ocenil, že byl aspoň prázdný a prohmátl kapsy. Hulení mu nikdo neukradl, takže vyndal náčiní a začal balit. Hotovo měl rychle, zapálil a začal čekat.

Netrvalo příliš dlouho, než se dveře otevřely a vstoupily dvě, do leopardí kůže oděné ženy, nádherné ženy s dlouhými vlasy, perfektními křivkami, s meči, luky a šípy v toulci na zádech.

„Doprdele, ocitl jsem v ráji,“ pomyslel si Blázen a vůbec se nebránil, když ho vzaly mezi sebe a odvedly.

„Kam mě vedete, krasavice?“ zeptal se zvědavě s jointem v ústech, když šli dlouhou kamennou chodbou.

„Mlč, všechno se dozvíš, posle špatných zpráv,“ odpověděla jedna z bojovnic.

„Jakej kurva *'posle'*?“ odvětil Blázen, odhodil vajgl a mlčky poslouchal ozvěnu kroků.

V míjejících oknech Blázen viděl modré nebe a zelené vrcholky stromů. Občas prolétla vzduchem velká kobylka nebo přerostlá vosa, vydávající zvuky malých bojových letadel. Tušil, že se ocitl na místě, kde nebude vše v pořádku.

Dvojice strážkyň otevřela mohutné dveře a leopardice s Bláznem prošly do velké kamenné auly, s velkými střešními okny, kterými proudilo do prostoru několik sloupců světla. Děvy zamířily k nejlouhřejšímu místu a prostorem se rozléhalo klapání podpatků.

Blázen si musel definitivně přiznat, že není vše v pořádku. Perspektiva byla rozbitá a předměty nebyly tak daleko, jak se zdály být. Jakmile se mozek přizpůsobil, přestalo mu být zle od žaludku a srovnala se chuze.

V cíli jejich cesty byla jakási pomalovaná ženština v podivný kůži a blondýna s bujným poprsím, v červených plavkách s jakousi zvláštní červenou zbraní.

„Královno Pomelo, přivedly jsme ti posledního z poslů,“ poklekly bojovnice a podrazily Bláznovi nohy, aby padl na kolena. Trošku neudržel rovnováhu a přepadl na stranu.

„Tak ty seš ten slavnej Blázen,“ začala mluvit Pomela, „že o tobě nikdy Náčelník nemluvil. To sem si myslela, že už přede mnou nemá Náčelník žádný tajemství. Asi sem se zmýlila, ale vyřídíš vzkaz, až si s tebou užiju. Pak vás všechny propustím.“

„Jakej vzkaz, madam?“ zeptal se drze Blázen.

„Nedělej ze sebe debila, Blázne. Ty moc dobře víš o co jde. Vždycky, když si chce ten váš teplej oddíl Amazonců užít s holkama, přijede Náčelník osobně. Osobně... Rozumíš?“

Blázen zíral a raději mlčel. Pomela pokračovala.

„Není to tak často, jako když my potřebujeme vás, protože na péči o děti nemáte buňky, ale snad by mohl přijet a neposílat nějaký podělaný posly. Nejsme bordel a neposíláme holky pokaždý, když si

nějaká parta chlápku usmyslí, že už si nevystačí sami se sebou. Furt nemáte čas, samá válka, lov, zábava, večerní rituály a když už přilezete, tak jsou stejně holky jako třetí kola od vozů v buzerantskejch orgiích. Takže vyřídíš svému Náčelníkovi, že dostane akorát tak hovno a jestli něco chce, tak ať přijede osobně. Chápeš?“

„Chápu, ale jak dostanu k těm... jak říkáš, Amazoncům?“

„Stejnou cestou jakou jste přišli, ne?“

„Nás bylo víc?“ zeptal se udiveně Blázen.

„Jasně, že ano. Táhle v rohu leží na kobercích a brzo se proberou. Už jsme s nima hotový a vyždímaly jsme jim koule, že je mají malý jak zrnka rýže. Akorát teda ten umělák, ten má teda umělák. Holky si dost užily, asi víte proč ho máte.“

Blázen se podíval směrem, kterým ukázala královna Pomela a spatřil ležící trojici. Pong s Karlosem vypadali, že spí spánkem vyčerpaných, Kokot jen dělal, že spí a knírek se mu vlnil náznakem úsměvu.

„Ale s tebou Kocourku, ještě nejsem hotová a holek je v pořadí ještě hodně. Tak pojď, vědma pohlídá ty dvě trosky a umělák půjde s náma,“ zasmála se Pomela, vzala nekompromisně Blázna za ruku.

Po několika hodinách nekompromisního souložení snad se všemi členkami kmene Blázen s myšlenkou, že tohle by nedal žádný pornoherec, odpadl.

Probral se ve velké aule na koberci. Ostatní už byli vzhůru a královna Pomela s vědmou cosi řešila nad kouřícím hrncem.

Blázen ubalil brko, zapálil a očekával další dění. Pong si pod vousy mumlal něco o tom, že by byla škoda holky pozabíjet, ale kdyby došlo na nejhorší, rád si cestu na svobodu odpracuje. Karlos mlčel a upíjel z láhve.

„Pánové, počkáme co vypadne z blond'atý záchranářky a pak vymyslíme další kroky,“ řekl Blázen a vyčkával.

Z hrnce vycházel barevný kouř, občas zabublal a vypustil prd, který se zapálil. Baba vědma do jeho útroh přihazovala přísady, z nichž některé připomínaly kachní pařáty a sušené kočičí ocasy, pravidelně míchala a šeptala tajemná zaříkávadla vzývající tajemné mocné bytosti z podsvětí.

„Kedra vedralá, kedrá, kedrá, vedralá... Kedrá, kedrá...“ krákorala vědma hlasem stařeckým.

Blázen se zvedl a šel za královnou.

„Tak na co čekáme, bejby?“

„Neříkej mi bejby a čekáme na výsledek věštby. Musíme vědět, jestli si vás necháme jako chovný samce a nebo půjdete zpět ke svým.“

„Vždyť si říkala, beruško, že musíme doručit zprávu,“ podotkl Blázen.

„Říkala, ale doručit ji můžete i mrtvý. To by byla i důraznější,“ zasmála se Pomela a ukázala svůj dokonale bílý chrup.

„To se přátelům líbit nebude,“ řekl Blázen, ale vědma opět začala vydávat krákoravé zvuky.

„Kedra kedra kedra, kedra kedra kedra kedra, kedra kedra, kedrá, kedrá kedrá kedra kedra kedrá...“

„Co to blábolí?“ zeptal se Blázen.

„Věštba je hotova.“

„Kedra kedra kedrá kedra, kedra kedra kedrá, kedrá kedra kedrá kedra, kedrá kedra kedrá. Kedrá kedra kedrá kedrá, kedrá kedrá kedrá, kedra kedra kedrá, kedrá kedrá kedra kedra kedrá. Kedra kedrá, kedra kedra kedra, kedra kedra kedra, kedra kedra kedra kedra , kedrá kedrá kedrá, kedra kedrá kedra kedra, kedra, kedrá kedrá kedra kedra kedrá.“

„Cože musí?“ značně překvapeně se zeptala Pomela. Vědma přidala na gestikulaci a pohazovala rukama s dlouhými zlatými nehty.

„Kedra kedra kedra. Kedrá kedrá kedrá. Kedra kedra kedra,“ značně rozčileně krákorala vědma, málem převrhla hrnec s lektvarem, když se sápara po poličce s nějakými dózami obsahující tabletky.

Nahmátla sklenici s nápisem 'Hexaurin', vysypala hrst prášků a spolkla je. Nabrala naběračkou obsah z hrnce a několika loky zapila.

„Co se děje?“ přidal na důrazu Blázen.

„Je to špatný,“ chodila sem a tam královna.

„Co je kurva špatný?“ zeptal se znova Blázen a rukou naznačoval Pongovi, že má zůstat zatím v klidu.

„Pro vás je to dobrý, ale pro nás je to špatný,“ vyjekla Pomela a z očí ji vyhrkly slzy jak kuličky hrachu. Blázen ucítil, že se právě dostala do jeho moci.

„Beruško, copak se děje?“ zjihlým hlasem ze zeptal.

„Musíme vás nechat jít,“ vzlykala královna Pomela.

„To není tak zlý,“ podotknul Blázen.

„O to nejde, špatný je, že vám máme posloužit a postarat se, aby jste dorazili do cíle své mise v pořádku a bezpečí, nic se vám nestalo, nic nechybělo a měli vše, čehož se vám zachce.“

„Opravdu všechno? Tak to není tak špatný,“ zasmál se Blázen.

„Pro nás hodně, my normálně mužům nesloužíme,“ přes všechno utěšování stále vzlykala královna.

„Nevadí, uděláme si vejlet a pěkně si ho užijeme,“ zakončil debatu Blázen a otočil se k Pongovi, který přišel zjistit, co se děje.

„Pongu, já ti to vysvětlím později, ale půjdeme na výlet s těmito těmito pěknými ženami,“ vysvětlil mu Blázen.

„Šéfe, to zní jako naprosto perfektní nápad,“ zasmál se Pong.

Do místnosti přišla dívka oblečená v červeném kabátku.

„Kapitáne Blázne, přivolala jsem Červenou Karkulku, která nás doprovodí na kraj lesa a domluví rozhovor s Vlkem,“ představila Pomela nově příchozí.

„Kdo je zase Vlk?“

„Vlk je jedna z nás. Příroda ji obdařila nadměrným ochlupením, žije v ústraní a v klidu se stará o kůzlata,“ přestala slzet královna „a zná dobře okolí. Navede nás na cestu k území Amazonců.“

„Dobře, kdy vyrazíme?“ zeptal se Blázen.

„Co nejdřív. Sejdeme se venku u koní za hodinu. Stačí vám to?“

„A musíme tak spěchat?“ zeptal se ještě jednou Kapitán.

„Věštba říká, že času je málo.“

„Takže mejdan se přesouvá jinam,“ zasmál se Blázen a zapálil jointa, kterého mezitím ubalil v dlani. V tu samou chvíli se ozval Pong.

„Hele, to je ta s tím velkým čůrákem“ a ukázal rukou na Karkulku, která s košíkem v ruce čekala na další příkazy své vládkyně.

Čas do odjezdu zabíjeli všelijak. Blázen s Kokotem leželi na nádvoří v lehátkách pod slunečníky s koktejly na stolcích, samozřejmě Kokot dostal koktejl olejový, opečovávání lepými děvčaty a řešili otázku nesmrtelnosti chrousta. Pong s Karlosem si odskočili do dívčí školy, zasvětit do tajů života mladé panny Amazonské. Nedalo se říci ‚ne‘ v situaci, kdy se naskývalo tolik novinek na jednom místě, všechny mladé a neposkvřené.

Zrovna, když byl Blázen v nejlepším a mladá Amazonka finišovala na svém hřebci cílovou rovinkou k vyvrcholení, přišla královna Pomela s doprovodem.

„Vyrazíme, poslala jsem pro Číňana do školy a pro koně do stáje.“

„Óóó má královno!“ začala křičet blahem jezdce na Kokotovi.

„Hyjé, hyjé! Už budůůů, Uůůůůů...“ přidala se Bláznova jezdce. Pomela zakroutila hlavou, nikoho nepřerušila, jen se dívala a čekala až budou všichni hotoví.

„Vás dva si vezmu, až dorazíme k Vlkovi,“ stroze řekla.

„Šéfe, tolik hurisek není ani v muslimském ráji, tady bych chtěl žít věčně,“ hulákal z druhé strany nádvoří Pong, kterého doprovázel pajdající Karlos a Červená karkulka.

„Šéfe,“ začal vyprávět Pong, „tahle Karkulka je hermáč, to sem ještě v životě neviděl. A ten čůrák, negři by padli závistí na prdel. A může vošukat seba sama, jak ho má velkého. Neuvěřitelný...,“ zase se rozkřičel.

„Pongu, není jedinou speciální dívkou, kterou tu máme. Vidím, že jsi velký znalec. Počkej až dorazíme k Náčelníkovi, dáme perník a pořádně si vymrdáme mozky,“ odpověděla královna.

„Vy, vy...? Vy znáte perník?“ zatvářil se lehce překvapeně Pong.

„Kdo by neznal perník,“ rozesmála se Pomela.

„Konečně koně, musíme se vydat na cestu, ať jsme do tmy pod střechou,“ zavelela Pomela a vycválala v čele výpravy z hradu Amazonek vstříc dobrodružství.

Podhradí bylo velmi pěkně upraveno, všude květinové záhony, samé usměvavé dívky na polích, v kovárně, v šenku, usměvavé byly i dlažební kostky dláždící dlážděnou cestu. Hornice, celé začerněné, se vracely z sichty a jejich bílé úsměvy zářily do celého širého světa. Zemský ráj to napohled.

Krajina se změnila v širé lány, ve kterých se pohybovaly skupinky Amazonek, jenž s úsměvem ve tváři a písni na rtech kosami žnuly zralé obilí. Pong nemohl odtrhnout oči z toho všeho kolem sebe.

„Šéfe, Šéfe...,“ mumlal a zřetelně trpěl.

„Kapitáne Blázne, kdybychom měli víc času, nedaleko odsud je letní sídlo. Vzdušné, lehké a na krásném místě,“ zasnila se Pomela.

„Bohužel nemáme,“ oddechl si Pong.

„Pomelo, chtěl jsem se zeptat, kde jsou ptáci a hmyz? Máte vůbec něco létajícího vzduchem? Já měl akorát pocit, že jsem z oken hradu viděl nějaký přerostlý saranče.“

„Co je to 'pták'?“ zeptala se zvědavě Pomela.

„Ehm, takže ptáky tady nemáte. Mravenci? Brouci? Hmyz?“

„Nevím co je 'hmyz', ale lita nám ve vzduchu havěť.“

„Havěť, Pomelo, říkáš. Rozlišujete ji nějak?“

„Proč? Jsme tu samé blondýny a máme úplně jiný starosti. Možná Vlk ti povykládá víc, během flákání na pastvě zabíjí čas pozorováním zbytečností.“

„Aha,“ odfrkl Blázen, zapálil brko, který se mu podařilo v sedle koně ubalit a vrátil se ke svým parťákům.

Krajina se opět změnila. Hrad zmizel za obzorem, Slunce pomalu zapadalo nad nekonečnými pastvinami, po nichž v dálce dupalo stádo pravděpodobně ovcí. Na obzoru se zvedala zelená hradba stromů, značící hranici lesa.

„Blížíme se do cíle dnešní cesty,“ ohlásila královna Pomela, když se objevila světla obydlí.

„Už bylo na čase, bolejí mě přílišně koule,“ oddechl si Karlos, který celou cestu nepromluvil.

Došli k hospodářskému stavení obehnaného dřevěnou ohradou a velkými stájemi pro dobytek. V obytné části se svítilo z oken. Dveře se otevřely a venkovní prostor ozářilo světlo, ve kterém se rýsovala mohutná postava s velkým kalašem v jedné ruce a brokovnicí v druhé.

„Vlku, to jsem já. Královna Pomela,“ zakřičela Pomela.

„Vidím, ale co to je za šmejd, kterej vás doprovází?“ zeptala se hlubokým hlasem Vlk.

„To jsou poslové od Amazonců. Musí se vrátit zpět se zprávou a vědma nás varovala, že jestli se jim něco stane, budeme v pěkném průseru. Musíme je doprovázet a postarat se o jejich pohodlí a bezpečí. Musej bejt prostě jak ve vatičce,“ odsekla rychle Pomela a šklebila se, jakoby snědla kilo citronů.

„Hahahááááá,“ rozesmála se fakt drsně Vlk a sklonila hlaveň brokovnice k zemi. Když se přestala smát, pozvala své nové hosty dál.

„Pojďte dál, pánové jsou tu velmi vítáni. Má kůzlátka se již velmi těší.“

Nebylo ale příliš jasné, jak to vlastně myslela.

Vstoupili do velké dřevěné předsíně a konečně byla dobrá příležitost prohlédnout si Vlka. Karlovi to bylo tak nějak jedno, dopajdal se k nejbližší lavici a se značnou úlevou v obličeji se posadil. Pong byl velmi fascinován. Hlava pokrytá dlouhými vlasy a hrubým mysliveckým plnovousem. Tvář nic neprozrazovala o tom, kdo se skrývá pod silným ovčím kabátem.

Vlk odložila kalaš, svlékla se a pověsila kabát na věšák. Mohutné poprsí jasně prozradilo pohlaví.

„Ty vole, ty bys mohla ohejbat železný pruty,“ uznale ohodnotil Pong.

„Ohejbám podkovy, máš nějaký problém skrčku?“ odpověděla Vlk.

„Čuráka doufám nemáš,“ odpověděl Pong.

„Ne nemám, chceš ji vidět?“ zasmála se Vlk a přešla do vedlejší hostinské sednice. Pomelina děvčata odložila zbroj a šly za ní. Karlos se s heknutím zvedl a přidal ke skupině.

Místnost byla stroze vybavená, velká kachlová kamna, několik dřevěných stolů, lavic a kuchyňský kout.

„Já spím na peci, vy půjdete do pokojů pro hosty, holky to tady znaj, ukážou vám, kde co je. Jo a chlupci, zvedejte prkýnko na hajzlu, prosím,“ promluvila Vlk.

„K jídlu bude ovčí vývar, pečený kůzlečí, ovčí sekaná a pečený beraní žlázy,“ dodala.

V kuchyňském koutě stál u ploten chlupatý sloup, ze kterého trčely dvě ruce a věnovaly se hrncům.

„Co to je?“ zeptal se Pong.

„To je moje dcera, jednou se tady stavila skupina takových opravdu zvláštních a velmi silných chlapíků, se kterými jsem strávila úžasnou noc. No a tohle je památka,“ vysvětlila Vlk.

„To je ženská?“

„Je hrozně milá a Náčelník ji miluje. Jmenuje se 'be'joy', lubaghDI', 'ej HoH',“ dodala Vlk.

„Jak ji miluje?“ podivil se Pong.

„No normálně, čas od času přijede, popovídáme si a pak se s ní normálně pomiluje. Ona je trošku zvláštní.“

„Jak zvláštní?“

„Normálně, má velkou díru a je po fotrovi divoká. Podívej se, co mi udělal její fotr, když mi to dělal tvrdě zezadu,“ řekla Vlk a odhalila záda, přes které se táhly dlouhé a hluboké jizvy.

„Dobrý máčko,“ zhodnotil Pong, „jak se jmenoval?“

„maw“

Pong zavrtěl nevěřičně hlavou a usadil se k přátelům.

„Šéfe, tohle je magořinec.“

„Magořinec teprve přijde,“ zasmála se za jeho zády Pomela, která zaslechla rozhovor.

„Krásko, ty víš o tom, že sem náčelník občas chodí, žejo?“

„Vím,“ zaculila se Pomela, „dáváme si pravidelně na podzim čtyřku, my dva a matka s dcerou.“

„Cože kurva...?“ ozvalo se mnohohlasně od stolu a Karlos se navíc chytil za koule.

„Houby, rostou magický houby, pár jich sníme a pak celou noc provádíme obřady, aby nebyla zima krutá.“

„Takže obřadama to okecáváte,“ zasmál se Pong a připravil několik lajn. Blázen už měl stejně rozmotáno brko.

Chlupatý sloup roznesl mezi hosty dřevěné talíře a zanedlouho se na každém stole ocitla velká terina s polévkou. Postupně přibýly hromady masa, sekaný, klobás a pečených žláz. Sud s pivem se vypil rychle a musel se načít další.

Večírek probíhal přesně podle plánů Amazonek a Blázen byl rád, že je takříkajíc chráněncem královny Pomely a vůbec netoužil zkoumat hlubiny slastí chlupatého sloupu s velmi divným jménem. Naopak Pong byl velmi zvědavý a nadržovaný. Karlos nelenil, zamkl se v pokoji a dveře zatarasil skříní.

Blázen se rozhodl, že královnu Pomelu s Vlkem zhulí a opije. Ubalil pořádný brko, rozlil Karlosovův chlast do malých pohárků a odpálil raketu.

„Zkuste to holky, to ste určitě ještě nikdy neměly,“ zasmál se podal brko Pomele. Ta si opatrně potáhla a podala brko Vlků.

Vlk zkušeně natáhla, podržela v plicích a vyfoukla pořádný oblak kouře.

„To de,“ řekla a začala se smát. Pomela se přidala a Blázen se za chvíli díval na dvě vysmátý krávy. Když se trochu uklidnily, Vlk promluvila.

„Hned bych si ho vzala k sobě do komůrky, ale vím, že je tvůj. I tak si panáček užije a prdel ho bude bolet aspoň čtrnáct dní.“

„Vlku, to nesmí, ta věštba,“ lekla se Pomela.

„Že tys mu neřekla o análních rituálech sblížování?“ rozesmála se opět Vlk a Pomela se orosila.

„O jakých rituálech?“ zeptal se nejistě Blázen.

„Sbližovací rituál análního mapování. Každý nově příchozí musí projít rituálem zasvěcení a sblížení,“ smála se Vlk.

„Je to to, co si myslím, že je...?“ zeptal se opatrně Blázen a pocítil pálení v prdeli z blížících se průserů.

„Je,“ smála se stále Vlk. Pomela zbledla, stružky potu stékaly po jejím nádherném obličejí a rozmazávaly makeup.

„To se nebude Pongovi moc líbit,“ přidal se k smíchu Blázen.

Do místnosti se prodralo slunce a Pong otevřel oči. Vedle něj ležela chlupatá kláda a jeho bolela příšerně hlava a ještě víc prdel.

„Co to kurva?“ proběhlo mu hlavou. Zvedl se z postele, kroutil hlavou nad tím co viděl, rychle se oblékl a zmizel z pokoje.

V hlavní sednici již byli všichni a čekali, kdy se Pongovi uráčí dorazit.

„Půjdem všichni, je načase Náčelníkovi vysvětlit, že obřady nejsou všechno,“ hlasitě oznámila Vlk.

Průvod se dal do pohybu. Vlk kouřila dýmku s místní směsí, kterou Blázen s poděkováním odmítl.

„By mě zajímalo, co je na tobě tak vzácnýho,“ zeptala se Vlk.

„Mám zachránit vesmír,“ zasmál se Blázen.

„To zní pěkně dobrodružně,“ zasnila se Vlk, „u toho bych s tebou chtěla být.“

„Věřím,“ zamručel Blázen.

„Šéfe, blížíme se k nějakýmu lesu,“ přicválal na svém oři Pong.

„Les Hovnojedů,“ řekla Pomela, „musíme jím projít. Čeká nás náročná cesta.“

„Les čeho?“ zvedl obočí Pong.

„Hovnojedů, Těžko se vysvětluje, co jsou hovnojedí zač. To pochopíte až uvidíte.“

„Kurva,“ znovu zamručel Blázen a zapálil brko.

Zastavili před zelenou stěnou s průsekem a velkou cedulí s nápisem „*Cesta se udržuje jednou za 50let*“.

„Nyní vstoupíme do Lesa Hovnojedů. Holky dávejte tam vzadu pozor, ať někoho netrefí hovnem. Nejdete tu poprvý. Protože nestihneme projít celým lesem za světla, přespíme ve svatyni Matky všech požíračů hoven. Možná zastihneme i kněžky,“ ohlásila královna Pomela.

„Kněžky?“ zbystřil Pong.

„Ano, kněžky, ale obávám se, že ne takový jaký si představuješ,“ řekl královna.

„Nešukaj?“ zeptal se Pong.

„Ale šukaj, jenže je to svatyně uctíváču požíračů hoven, tak šukaj tak nějak po svém. V tomhle lese žijou prazvláštní tvorové.“

„Vlku, něco se děje,“ ozval se dívčí hlas ze zadní části skupiny.

„Co kurva?“ zakřičela Vlk.

„Hovnojedí jsou nejspíš na lovu a naháněj nějakou kořist,“ zakřičel hlas.

„Bude bitka?“ radostně poskočil Pong a podíval se po Šéfovi, který pouze pokrčil rameny.

„Pongu nebude, proběhnou kolem nás a nebudou si ničeho všimnout, oni žijí ve svém lesním světě do kterého nepatříme,“ odpověděla Vlk.

„Škoda,“ posmutněl Číňan.

„Ani ne, až je uvidíš, budeš rád, že nejsi součástí lesa. Mohl bys zde žít, ale znamenalo by to zůstat a pomalu vstřebávat prostředí, než by se z tebe stal hovnojed.“

Rachot se přiblížil.

„Všichni na stranu,“ ozval se zase ženský hlas.

Koně se svými jezdci ustoupili bokem k okraji cesty na poslední chvíli. Křoví se rozevřelo, na cestu vylétlo několik větví a za nimi vyběhlo zelenošedý zvíře velikosti člověka s peřím na hlavě, vzdáleně připomínající ještěrku na dvou silných nohách, se zakrnělými předními končetinami a opravdu mohutným řitním otvorem.

„Co to kurva...?“ řekli všichni skoro současně.

„Turisti to pojmenovali Análosaurus rex, asi bude dneska večer mejdan,“ promluvila Vlk.

„Análoco...?“ zeptal se udiveně Blázen.

„Análosaurus rex, tvor s neuvěřitelně citlivým análem připomínající vaginu.“

„Cože...?“ divil se ještě víc Kapitán a zbytek nechápavě mlčel.

„Jak bych ti vysvětlila. Je to mnohokrát lepší než ovce a ještě pěkně vlhne. Hele, už sou tady...“ ukázala Vlk k díře v křoví.

Z otvoru lesa vyběhla skupina tvorů, která musela pozorovatelům vyrazit dech na první pohled. Kdysi to pravděpodobně byli lidé, ale jejich hlavy zvrácené zlomenými zády až k hýždím je donutily běžet svým způsobem pozadu, jednou rukou vyrovnávali pozici v a druhé ruce měli oštěpy s kamennými tupými hroty. Všichni byli nazí, pomalovaní červenou hlínou a s výrazným bělmem. Ničeho si nevšimli a spíš komicky proskákali, než proběhli, kolem výpravy a sledovali stopu zvířete.

Jeden z nich zastavil a začal se kroutit.

„Bude srát,“ řekla Pomela.

Hovnojed přetočil hlavu co nejbliže k análu, uvolnil svěrače a nasral si rovnou do huby. Chvíli žvýkal, polkl, říhl a odplivl hnědou slinu.

„Otroci svatyně, takhle bys Pongu dopadl, kdybys zůstal déle. Daň za rozkoš, kterou jim umožnily kněžky poznat a prožít. Jsou za hranicí světa, kterému rozumíme,“ vysvětlila Vlk, jak se věci mají.

„Jdeme, nic nám nehrozí a do západu slunce nezbyvá moc času,“ dodala a pobídla koně k cvalu. Skupina se postupně přidala, kamera zvedla od země nad koruny stromů a sledovala koně a jezdce dokud nezmizeli za horizontem.

Zastavili před vysokou bránou v palisádě z tlustých kmenů. Vlk zatahala za táhlo a rozezněl se zvon, až zabořilo v uších.

Když konečně zvon utichl, ozval se zvuk trubek a spustil mechanismus, který pomalu zvedl bránu.

Vlk společně s Pomelou vstoupily a po chvíli se ozvala královna, že mohou vstoupit i ostatní.

Prostor byl o hodně větší než se zvenčí zdálo. Anglický trávník všude kam oko pohlédlo, domy bílé, čisté a sem tam hovnojed opečovávající zeleň.

U brány stála široká postava v koženém kabátě s kapucí, mohutným poprsím a vousatou tváří.

„Vítám tě sestro Vlku, vítám tě sestro Pomelo, vítám vás sestry. Již dlouho jsme se neviděly, co vás přivádí?“

„Sestro Uršulo, přivádějí nás sem tito bratři. Blázen, Pong, Karlos a uměláček Kokot,“ odpověděla Vlk.

„Velmi pěkné bratry jsi přivedla sestro, jen což je pravda. Zrovna náhodou večer pořádáme obřad k uctění Matky všech požiračů hoven,“ řekla úlisně Uršula a prohrábla svůj pěstěný plnovous.

„Sestro Uršulo, jsou pod ochranou, takže dnes naše dohoda neplatí. Vědme nám nakázala, že se jim nesmí nic stát a musí bezpečně dojít do země Amazonců.“

„Takže nemám chystat zboží?“

„Ne, Uršulo, nic nechystej.“

„Vlku, jaká dohoda, jaký zboží?“ zeptal se podezřívavě Pong.

„Žádná dohoda, to se vás naprosto vůbec netýká,“ rychle skočila do zachraňování situace Pomela.

„Vám se nic nestane,“ dodala Vlk a otočila svoji pozornost zpět k Uršule.

„Sestro Uršulo, přespíme zde do zítřka a brzo ráno se vydáme na cestu.“

„Dobrá tedy sestro Vlku, budeme ale rády, když se zúčastní naši vzácní bratři z daleké země svatého obřadu k uctění svaté Matky hovna. Pojdte za mnou, ukáži vám nocleh.“

Uršula je dovedla k domku určenému pro návštěvníky, se dvěma místnostmi s postelemi a skládacími lehátky k přistýlce. Dřevěný stůl, několik židlí, malá černá kuchyň s kamny na dřevo a suchý záchod s velkou nádrží, která dle Vlka měla schraňovat výkaly, jenž pak sloužily jako hlavní potrava pro sloužící hovnojedy.

„Kapitáne, já se tady zavřu a zůstanu zavřenej až do rána. Žádněj obřad vidět nechci, protože nechci vědět, co tam s těma křivejma vohnoutama můžou dělat za úchylárny. Já se vožeru a pokusím se zapomenout na tohle posraný místo,“ nekompromisně konstatoval Karlos, otevřel láhev a mocně si přihrnul. Pak připravil pár lajn a rychle je do sebe vtáhl.

„Karlos, celkem tě chápu a zůstal bych taky, ale myslím, že to nepůjde,“ odpověděl Blázen a kouřil brko, jako kdyby čekal poslední soud.

Venku se setmělo a děvčata byla připravena zúčastnit se obřadní slavnosti.

„Blázne, musíme jít, čarodějnice bude připravena zahájit slavnost,“ řekla Vlk a rozhlédla se po místnosti.

„Bude to dlouhá noc.“

Vlk vedla skupinu k loučemi osvětlené budově.

„Hlavní svatyně, kde se všechno odehraje, když zůstanete na místě, který vám ukážu, všechno bude v pořádku.“

„A když nezůstaneme?“ zeptal se zvědavě Pong.

„No, pak bude všechno taky v pořádku,“ krátce se zamyslela a zasmála Vlk.

Pong se podíval po Bláznovi a Kokotovi, ale místo odpovědi se mu dostalo jen pokrčení rameny.

Zastavili před osvětlenými dřevěnými dvoukřídlými dveřmi.

„Budete mlčet, půjdete za mnou a promluvíte teprve, když vám řeknu,“ řekla stručně Vlk, otočila se ke dveřím a otevřela. Ven se vyvalil dým, smrad, blikající světlo stroboskopu a hutný, monotónní dunivý rytmus bubnů doplněný zvukem klacků v kýblu.

Vlk zahrnula doleva a zamířila k dřevěnému schodišti v rohu. Promluvila s postavou v chlupatém oděvu se zaječícími oušky na hlavě a ukázala směrem ke skupině.

Blázen a jeho společníci byli mezitím opuštěni dámským doprovodem a usoudili tudíž, že nejlepší bude jít rovnou za Vlkem, přesně podle jejích příkazů.

„Blázne, pojdte za mnou,“ řekla Vlk a začala stoupat po dřevěných schodech, na jehož konci byly nečekaně dřevěné dveře, které nakonec tradičně musely býti otevřeny.

Vstoupili do dřevěné místnosti s dřevěným stolem, dřevěnými lavicemi a židlemi a velkým širokoúhlým oknem s výhledem na plac, kde se měl odehrávat hlavní obřad. Na parketě se prozatím pohybovalo několik postav v chlupatých oblecích, několik hovnojedů a Amazonek, které přišly s doprovodem. Na pódiu zatím několik rudo-černě pomalovaných nahých Amazonců bubnovalo zběsile do bubnů a extaticky pohybovali hlavami do rytmu. Vedle shrbená postava oblečená v ostnaté kůži chodila okolo kotle, pod kterým hořel oheň a zahříval bublající obsah.

„Takhle nějak si představuju začátek orgií,“ zasnul se Pong a v hlavě se mu rozjela jeho prasácky nadřazená část mozku a v rozkroku to houplu.

„Dalo se by se říci, že máš pravdu,“ zasmála se Vlk, která stála vedle něj.

„Účastníci obřadu se napijí z kotle, pak tančí a až přijde správný čas, který určí Matka věštbou z kotle, začne oslava plodnosti,“ dodala Pomela a v očích měla očekávání nadcházející radosti a rozkoše.

„Vlku, co prosím tě znamenají ty vyrytý nápisy ve dřevě stěn,“ ozval se Blázen, „čtu tady různý nápisy jako 'Byl jsem tu, Kedrus', 'Bylo to hustý. Pornoking' či 'Orosený a svázaný anál bez faktury. 28cm, Radek'. Nějak jim nerozumím.“

„Hosté jako vy. V turistických bedekrech tahle atrakce není, ale mezi znalci se o ní ví. Nežijeme až tak ve středověku, jak by se mohlo na první pohled zdát,“ zasmála se Pomela. Blázen cosi zamručel, posadil se a začal motat joint.

Pomela otevřela dřevěnou skříňku a vytáhla láhev.

„Dáme si uvítací drink, brzy začne obřad,“ řekla, umístila razantně na stůl několik skleniček velikosti stakanu a rozlila vrchovatě každému čirý drink.

„Místní pálenka z lesních plodů. Matka ji vaří ve volným čase, když se nemusí věnovat náboženským úkonům,“ pozvedla stakan k pozdravu.

Připili ostrou kořalkou, až se Bláznovi zkroutil jazyk. Pong nic nenamítal a rozdělal si k nápoji několik lajn perníku, když se ozval ostrý zvuk rohu.

„Obřad začíná, Matčín roh svolává své děti,“ řekla Vlk, odhodila oblečení a odhalila své mohutné chlupaté tělo.

„Šéfe, Amazonky jsou úplně nahatý a stojej frontu u kotle,“ pobaveně s radostí v očích vykřikl Pong. „Já si du dát, taky.“

„Blázne, rozhodni se jak chceš, já musím jít také,“ řekla Pomela, svlékla se do naha a odešla za Vlkem.

„Kam sem se to kurva dostal?“ pomyslel si Blázen, když osaměl. Nenapadlo ho nic chytřejšího, než zase začít balit brko.

Blázen přisunul židli k výhledu na parket, usadil se a začal pozorovat úchylnou scénu, ve které hrály hlavní roli nahé pomalované postavy, očividně zfetovaní bubeníci a nějaká bába, zcela mimo realitu, blábolící nesmysly a vařící omamný lektvar. Zapálil joint a upil z láhve kořalky.

„Můj vůdce, asi nás čeká dlouhá noc,“ ozval se mu za zády Kokotův hlas. Cukl sebou a otočil hlavu.

„Ty vole Kokote, takhle mě děsit, nesor, nejsem si vůbec jistej, jestli tady chci bejt.“

„Nic nenaděláte, berte to jako sen,“ odpověděl Kokot a zamával Pongovi, který stál frontu na drink a zrovna odhodil svůj oděv, aby odhalil nahé tělo.

„Za co?“ vložil do dlaní Blázen svoji hlavu.

Matka naplnila poslední číši a bubeníci přestali bubnovat.

„Ááááargh, arghhh aááááargh,“ zachrchela vědma a šermovala ptačími pařáty ve vzduchu. Odplivla si, vytáhla ze záhybu láhev, zhluboka se napila a znova odplivla.

„Áááargh, tak vás vítám na tradiční pravidelné oslavě naší velké Matky. Matky hovnojedů, našich neuvěřitelných otroků slasti.“

Každý z vás je středem svého jedinečného vesmíru, kde první čakra osobního stromu života čili vašeho multidimenzionálního Já, směrem vzhůru od hmoty a gravitace nazývaný Jim, směrem do světla projekce portálu Pang, kde je jádro země Dzin. Vnější projevená temnota a druhá je hmota planety jako hovna, výkaly a chcanky, třetí jest povrch planety a základní prvky zem, voda, oheň, vzduch a jejich čtvrté a páté interdimenzionální výstupky, čtvrtá je vaše první hmotná čakra, pátá čakra vaše druhá hmotná divoká čakra, šestá - Vaše třetí hmotná čakra.

Takže toto jest šest čaker pod vaší centrální duchovní čakrou, sloužící jako vstupní vstupy do osmi jednotlivých dimenzí - úrovně vědomí hovnojeda, které jsou v realitách tzv. výkalových látek a

sedmá je vaše sedmá srdeční čakra, kde je v tomto případě nehmotné tělesné srdce propojené s hmotným srdcem vesmíru, což je osobní nulový bod, čili střed osobního vesmíru. Nad touto mocnou srdeční čakrou je dalších pět čaker, které jsou v dimenzích éterických látek, přičemž první čakra, tedy třináctá, směrem od vně projeveného světla Matky a její projekce Pang, směrem dolů do hmoty, kde se nachází centrální Slunce vesmíru Sing, čtvrtá je centrální slunce této hyper galaxie, osmá je centrální slunce naší galaxie, dvanáctá je slunce naší sluneční soustavy, pátá je sluneční soustava v šesté dimenzi existující již jako hvězdy a šestá je Les v páté dimenzi existující již jako hvězda ve čtvrté dimenzi tohoto časoprostoru.

(poznámka autora: nyní malá dramatická pauza v projevu, Matka se nadechne, upije lektvaru, odplivne krvavý hlen a pokračuje.)

Bytosti nižších úrovní jsou ve své podstatě předurčené bytosti odsouzených k bídné existenci otroků, do kterých každý jednotlivý tvůrce promítl část svého osobního já. Z toho důvodu nám všem vyšším nezbyvá nic jiného než nižším zotročit pokud tedy chtějí ve svém vlastním vývoji pokročit, neboť dokud se všechny jejich nižší já nedostanou o jeden level tohoto kosmického tvoření výše, tak se ani jejich tvůrci nemohou dostat o level výše, neboť disharmonie nižších já drží na nižších frekvencích, což znemožňuje postoupit do vyššího levelu tamtéž. Toto jest pravý důvod proč mezi nás přichází i velice disharmonické bytosti, které přišli už alespoň částečně o rozum, aby nám pomohli v procesu transformace do vyšších úrovní rozkoše a existence. Mnozí z vás se však snaží, aby jsme se transformovali pouze do čtvrté dimenze sedmého prostoru, aby si mohli nadále udržet nadvládu na lidstvem. Z tohoto důvodu se snažte svoji duchovní DNA ukojit na co nejvyšší úrovni Vesmírného vědomí a vysajte harmonické bytosti světla a lásky, kteří v nich existují, abychom si pomohli v transformaci rovnou do páté dimenze a tím sebe osvobodili od těch, kteří si stále ještě libují nám bránit někomu vládnout a manipulovat s nimi. Otevřete své anální čakry, využijte otroky Matky naší slasti k vaší slasti a necht' slavnost započne!“

Zcela vysíleným hlasem zakončila Matka svůj dlouhý projev a zapila sušáka v ústech mohutným lokem z láhve. Dav propadl jásotu a počal křičet. Bubeníci začali tvrdě bubnovat.

„Ty vole, Kokote, rozuměl si něčemu?“ zeptal se vyjeveně Blázen.

„Můj vůdce, naprosto ničemu, solidně vyjetý sračky,“ odpověděl Kokot.

„Taky si myslím, ale mě je naštěstí u prdele, koho Santa šuká do prdele,“ řekl Blázen a sledoval děj pod sebou.

Nahé Amazonky měly v ruce bičíky a naháněly zkroucené hovnojedy, kterým stály orgány a Amazonky na ně postupně naskakovaly a osedlávaly si své koně. Matka hovnojedů odhodila zbytek svých šatů a ukázala směrem k Pongovi. Ten vypadal lehce překvapeně, ale byl již příliš omámený dryákem, aby se bránil. Nahá vědma kývala svým poprsím a pod břišním mozolem se jí houpaly dvě koule velikosti grapefruitu a gigantický penis.

Blázen mocně upil z láhve. Večírek započal.

Asi nemá příliš smysl blíže popisovat probíhající orgie, ale než se stihl Blázen třikrát pozvracet před odpadnutím do alkoholického bezvědomí, viděl všechno, co si dokázal ve své omezené fantazii představit a k tomu pár těžko uvěřitelných bonusů v podobě příchodu Análosaura rexe a hovnojeda se třemi čuráky a dvěma análními otvory.

Každopádně někdy v době, kdy do svatyně vstoupilo první sluneční světlo, se do místnosti pro hosty připlazil Pong, který zvracel, skučel a měl rudou prdel. Podíval se na Kokota, ležícího pozvraceného Blázna a tiše promluvil.

„Kokote, před Šéfem prosimtě mlč.“

Odpadl. Kokot si povzdechl, po obličeji mu proběhl náznak úsměvu, slizký knírek se zavlnil a pokračoval v pozorování hromady těl, které vzájemně kopulovaly, aniž by vadilo, že některé účastnice měly doslova vymrdané životy z těl, takže ležely a ani nevěděly, že se na nich střídá jeden

hovnojed za druhým. Na hromadě toho všeho trůní Červená Karkulka a honí svýho mohutnýho čůraka.

Blázen otevřel oči a hlava mu příšerně třeštla.

„Kde to kurva sem?“ pomyslel si a zničeně se rozhlížel. Ležel v čisté posteli, svlečený a umytý. Na stolku vedle byl připravený ubalený joint a sklenice s vodou. Posadil se, napil a zapálil brko. Po třetím prásku ho přestala bolet hlava, tak se opatrně zvedl, oblékl do vypraného oblečení a šel ke dveřím, které otevřel.

„Nazdárek, Šéfe, tak vás vítám zpátky mezi živejma,“ uslyšel Pongův hlas. Rozhlédl se a uvědomil si, že je v domě pro hosty, obklopen všemi účastníky výpravy.

„Šéfe, spal ste pěkně dlouho, všichni už sme vzhůru a po jídle,“ řekl Pong.

„Jak sem se sem...?“ zeptal se Blázen.

„Kokot vás k ránu přinesl oba dva,“ promluvil Karlos, „pěkně mě vylekal, vypadali ste jak dvě mrtvolky.“

„Tomu se ani nedivim,“ odpověděl Kapitán.

„Šéfe, to byl vostrej mejdan, to sem nezažil ani v Hurzově kolonii na MJ-3452 u madam Kawasaki.“

„Pongu, já vím a mlčel bych. Viděl jsem dost, abych měl dost až do svý smrti, jasný?“ důrazně řekl Blázen a pak se ještě krátce zamyslel.

„Myslím, že hraju ve fakt blbý knížce.“

„Šéfe, to snad ne,“ řekl Pong a pokračoval v rýsování lajn.

Doprovod královny Pomely a Vlka byl připraven. Děvčata vypadala velmi svěže a odpočatě.

„Blázne, je čas vyrazit na cestu,“ řekla Pomela a vydala se s děvčaty ven, kde již byli připraveni koně. Blázen a jeho společnost se mlčky zvedla a šla za nimi.

Nasedli na koně a k vratům je doprovodilo několik hovnojedů. U brány čekala sestra Uršula, která se rozloučila se sestrou Vlkem, otevřela a vypustila pocestné zpět na jejich pouť do země Amazonců.

„Kapitáne Blázne, ty jeden zmrde, jestli posereš velkej úkol, kterej tě čeká, najdu si tě a budeš navěky můj!“ zakřičela za odcházející skupinou sestra Uršula. Blázen se otočil a zařval.

„Nikdy, ty jedna úchylná krávo!“

„Kapitáne, může to bejt ještě horší?“ zeptal se Karlos, křečovitě držící koňské uzdy.

„Koule tě ještě pořád bolejí, co?“ reagoval s úsměvem Blázen.

„Bolejí a co s tím maj co dělat, Kapitáne?“

„Hlídej si je, Karlos. Určitě bude hůř,“ odpověděl sebejistě Blázen a s úsměvem zapálil dalšího jointa. Zjistil, že kouření marihuany na hřbetě koně má něco do sebe. Připadal si mocný jako Čingischán.

„Blázne, za chvíli vyjdeme z lesa a zastavíme v hospodě u Baby Jagy a sedmi prasáků. Dáme si místní vyhlášený jídlo, drink, ale přespávat u ní nebudeme,“ příklusala vedle Kapitána Pomela.

„Proč nebudeme spát v hospodě? Brzo se bude stmívat?“

„Protože se vždycky spí u Rytířů kulatého stolu z pobřežního hotelu. U Baby Jagy se nespí,“ odpověděla Pomela.

„Šéfe, vidím nějakou chatrč,“ ozval se zepředu Pongův hlas.

Skupina docválala k chatrči, sesedla, uvázala koně u tyče k tomu vyhrazené a protáhla své hřbety. Menší rozcvička, protažení zad, dívky si zatančily, Pong předvedl několik kung-fu triků a Pomela v plavkách s plovákem v ruce oběhla několik koleček okolo ohrádky s prasaty. Blázen potáhl z brka a Kokot zíral. Karlos spadl ze sedla, protože ho stále bolely koule.

„Konečně jste se uklidnili. Jdete na jídlo?“ zeptal se skřehotavý hlas. Blázen se otočil a uvědomil si, že je již nejspíš nějakou dobu sleduje ošklivá babice se dvěma zuby, velkým nosem s bradavicí, ve špinavém šátku, shrbená a v zapáchajícím kabátě.

„Jo bábo Jago, jdeme si dát kus toho tvýho vyhlášenýho žvance. Spát nebudeme, známe tvoji podrazáckou náturu,“ odpověděla Vlk.

„Ááá, slyším Vlka a vidím královnu, pojd'te dál, krmě je nachystaná,“ zaskřehotala Baba Jaga a ustoupila do místnosti.

„Posaďte se ke stolu, talíře jsou připraveny,“ zaskřehotala ještě jednou a s jistou jiskrou v oku si pozorně prohlížela Blázna a jeho přátele.

Posadili se k talířům na dlouhém stole s lavicemi po obou stranách, babice přinesla chléb a hned po něm velký hrnec s naběračkou.

„Dneska jsem dělala vývarek od kosti, masíčko, jatýrka, srdíčko, ledvinky, troška špeku, kroupy a kapka krvičky,“ zasmála se skřehotavě bába a rozlila všem do talířů.

„Druhý chod bude pečínka ze zadního a steaky z pravé svíčkové. Teď mě omluvte, musím jít do kuchyně otočit maso a přeji dobrého chutnání, královno,“ pozpátku odkráčela babice do kuchyně.

Blázen promíchal talíř, zkontroloval pečlivě nakrájené kousky masa, jater a jiných orgánů a opatrně usrkl.

„Chtěl by lehce opepřit, ale jinak výborný vývar,“ prohlásil a pustil se do talíře. Nikdo si nevšiml, že Kokot opatrně nabral vzorek a ochutnal. Jeho obličej vypadal zmateně, ale mlčel.

Dojedli a Baba Jaga jakoby to tušila. Začala nosit pečínky a steaky na stůl. Nikdo ze sedících se již neupejpal a brali si zvířecky maso z tácu.

„Můj vůdce, můžu jenom něco říct k tomu masu?“ zeptal se opatrně Kokot.

„Co je s ním? Je otrávený?“

„To ne, ale měl byste vědět, že...“

„Prosím tě, mlč Kokote, jestli nejní otrávený, tak je v pohodě a navíc kurevsky dobrý,“ odpověděl Blázen a vypadalo to, že skutečně neměl dlouho tak dobrou pečínku.

Už měli skoro dojedeno, když se prudce otevřely dveře a do místnosti vstoupilo sedm malých mužů.

„Co za zmrdy nám to tady žere z talířů naši polívku?“ zahromoval trpasličím hlasem první z nich.

„Já ti dám zmrdy!“ vystartoval Pong, vyskočil na stůl a tasil meč.

„Ale hoši, klídek. Šukale uklidni hormony, copak nevidíš, že je to královna Pomela a Vlk?“ zaskřehotala Baba Jaga.

Ten, který se jmenoval Šukal se zarazil, pořádně se podíval po hostech a opět promluvil.

„Já se vomlouvám, blbě už vidím a nechťel sem vás vylekat. Já jsem Šukal, tohle je Píčač, Lízač, Čůrák, Mrdač, Pičín a Dildo Pytlík. Říkáme si Sedm prasáků.“

„Proč vám říkaj Sedm prasáků?“ zeptal se Pong.

„No, vidím, že stejně máte dojedeno, tak proč se nepodívat na naši část podnikání. Pojd'te za mnou,“ řekl Šukal a zamířil k zavřeným červeným dveřím. Pong se vydal za ním.

Šukal otevřel červené dveře a vstoupil. Za ním Pong a zbylých šest trpaslíků. Šukal došel doprostřed místnosti, kde stál katafalk a odkrytá skleněná rakev s víkem ledabyle hozeným stranou. V rakvi ležela dívka, maximálně čtrnáct let, nohy přehozený přes okraje rakve, s vytaženou sukni a odhalenou frndou.

„Co to kurva...?“ překvapeně řekl Pong.

„Říkáme jí Mindy, chceš si skočit?“ promluvil Dildo Pytlík.

„To je kurva mrtvá?“ nepřestával se divit Pong.

„Ale hovno, našli sme ji takhle v jedný starý rozpadlý věži a nepodařilo se nám ji probudit, ale mrtvá fakt není. Občas si s ní užijem, občas nám něco málo vydělá. Jak kdy, dneska ji to těžký se uživit a bejt přítom v pohodě.“

„Co to kurva je?“ vstoupil do místnosti Blázen.
„Šéfe, Mindy,“ řekl stručně Pong.
„To je mrtvá?“ zeptal se Blázen.
„Ne, není mrtvá, chcete si skočit?“ zeptal se opět Dildo Pytlík.
„To teda nechci,“ odvětil Blázen a kroutil hlavou.
„To je kurva mrtvá?“ ozval se pro změnu Karlosův hlas.
„Jak s mentálama, ne kurva není mrtvá, jen se nám ji nepodařilo probudit,“ vyštěkl Píchač, protože Dildo Pytlík se chytil rukama za hlavu.
„Já sem vám měla o Mindy asi říct,“ promluvila Pomela, která vstoupila do místnosti se skleněnou rakví. „Jestli si chcete někdo skočit, skočte si, za chvíli vyrazíme.“
„Šéfe...?“
„Pongu, skoč třeba do prdele, ale hlavně se udělej co nejrychlejš, jasný?“ řekl Blázen, potáhl z jointu a vrátil se ke stolu.

Asi o hodinu později stáli venku u koní a odvažovali je od tyče.
„Šéfe, tady sme měli zůstat přes noc,“ mručel Pong.
„Pongu, Pomela říkala, že spíme na pobřeží, tak spíme na pobřeží. Šumění moře, vlny, vánek, jemný písek, živý mluvící děvky.“
„Pongu, druhým důvodem, proč zde nespíme, je jídlo,“ vstoupila do rozhovoru Pomela.
„Jak jídlo? Bylo kurevsky dobrý, v něm problém nevidím,“ odpověděl Pong.
„Dobrý bylo, Baba Jaga vařit umí, ale zítra bychom byli my chutná večere,“ řekla Pomela.
„Cože kurva? My sme žrali lidi?“ zbledl Pong a Blázen s Karlosem zbystřili.
„To bych nedovolila, bylo poznat, že se jedná o maso hovnojed, ale zítra by byl vývar z nás. Sem se fakt chodí jen jíst.“
„Můj vůdce, já sem to poznal,“ ozval se Kokot.
„To si nemohl něco říct, Kokote?“ reagoval Kapitán.
„Já sem se snažil, ale tak vám chutnalo, že jste mě poslal do prdele, abych mlčel.“
„Tak to se omlouvám, Kokote, ale jestli to byl hovnojed, nebyl špatnej,“ dumal Blázen a kouřil joint.

„Kapitáne, cítím jemný mořský vítr,“ zasníl se Karlos a natáhl vzduch hluboko do plic.
„Támhle na poloostrově už jsou vidět světla hotelu Rytířů kulatého stolu. Vypadá to, že mají párty,“ řekla Vlk a ukázala směrem k barevným světelným paprskům vystupujícím na obzoru jakoby ze země.

Světla se rychle přibližovala, cesta ubíhala a brzo se ocitli na pláži zaplněné lidmi v plavkách, tančících do rytmů elektronického hudebníka umístěného na střeše hlídací budky pobřežní stráže.
„Šéfe, chlastání, píchání, fetování, tady to taky vypadá fajn. Myslím, že na Mindy rychle zapomenou,“ zasmál se Pong a šňupl z ruky meth.
„Možná se zdržíme a Karlos se nemusí bát o koule, tady je to víceméně vše o dobrovolnosti,“ zasmála se Pomela a vzala Bláznovi z ruky brko.
„Zejtra si užijeme na moři, pojedeme rybařit,“ zasněně promluvila.

„Šéfe, vidíte je hovnojed. Tady je maj taky,“ ukázal rukou Pong na prohnutého hovnojed, v žaketu držícího táč s občerstvením.
„Pomela říkala, že nejste zdejší. Hovnojedy jste už viděli ve svatyni Matky, my je tady používáme místo obsluhy, jsou docela učenliví, no a někteří je využívají jako otroky slasti. Já jsem Slad'ouš od kulatého stolu a vítám vás u nás. Dneska máme párty!“ promluvil spoře oblečený muž s růžovými vlasy, v růžových plavkách s gumovým mečem v jedné ruce a drinkem s paraplíčkem v ruce druhé.
„Tak hele Slad'ouši,“ rozjel se Pong, ale rychle se uklidnil, „já sem pro každou párty, kde mě nebude bolet prdel. Je to jasný? Kde sou holky?“

„Šikmooký cizinče, na konci pláže ve velkém tanečním altánu,“ řekl sladce Slad'ouš a mlsně se podíval po Bláznovi.

„Hele Slad'ouši, jdi si zkontrolovat obočí, tenhle je můj,“ zachránila nervozního Blázna Pomela.
„Ostatní jsou už ubytovaní a vidím, že Pong si nedá poručit. I když tady to není tak tvrdý jako v lese,“ zasmála se královna. Blázen se uklidnil a zapálil joint. Vydal se s Pomelou na romantickou procházku po pláži kolem hotelu.

Hotel byl dřevěný, vzdušné lehké konstrukce s velkými okny bez skel pouze se závěsy, které povlávaly v lehkém mořském vánku.

„Můj vůdce, krásné místo,“ přivítal Kapitána Kokot v hotelové hale, jejíž střed zdobil mohutný dřevěný kulatý stůl s růžovým ubrusem a dvanácti růžovými barovými židlemi.

„Nečekal jsem, že tu budou mít kvalitní lehký motorový olej,“ dodal.

„Nejsme barbaři,“ zasmál se kudrnatý blond'ák v růžovém oblečku a růžovým gumovým mečem za pasem. „Jmenuji se Cukrouš a mám na starosti úklid a čistotu v pokojích.“

„Vypadáš jako Slad'ouš,“ řekl suše Blázen.

„Slad'ouš má růžové vlasy a stará se o zábavu,“ zasmál se Cukrouš.

„Zlatíčko, musíš je omluvit. Uvidíme se zítra na molu u té vaší bárky,“ vstoupila do řeči Pomela a zachránila Blázna ze spárů Cukrouše.

Asi nemá smysl líčit další párty, i když tentokrát neproběhly brutální orgie jako ve svatyni Matky všech hovnojedů. Blázen však usoudil, že přestože skupinový sex na pláži za svítání by měl něco do sebe, upřednostnil intimní chvíle s královnou Pomelou a hromadou marihuany. Pong však prožil noc plnou vzrušení a Karlose přestaly bolet koule.

Bylo hodně pozdě odpoledne, když se celá Bláznova skupina sešla na molu u velké růžové motorové jachty, kde již nervózně postávala Pomela, Vlk, Cukrouš, Slad'ouš a ještě ještě jeden týpek v růžovém, ale navíc se dvěma růžovými gumovými meči.

„Konečně, čekáme jen na vás,“ zavrčela Pomela.

„Se snad nic nestalo, máte se přeci starat, aby nám nic nechybělo. To je vaše poslání a poselství,“ zasmál se Pong a z nosu mu vypadl malinkatý krystal pika.

„Úkol, Pongu, úkol. Žádný poslání a už vůbec žádný poselství. Jaký poselství bychom o vás měli jako šířit?“ zeptala se smíchem Pomela.

„Přeci poselství, že ženy slouží mužům k potěše, ne?“ rýpavě řekl Pong a zasmál se taky.

Pomele ztuhl úsměv, zarazila se a přiblížila svůj obličej k obličejí Pongovu.

„Tohle už nikdy neříkej nebo tě nejdřív zabiju a pak ušukám k smrti.“

„Jasný, krásko, vždy k službám.“

„Artíku, asi vyrazíme na moře, ne?“ řekla Vlk muži se dvěma meči a vstoupila na růžovou lodní lávku. Pomela se vydala hned za ní a pak rychle přešli ostatní.

Prostorná loď s růžovým styly byla postavena z jediného důvodu. Zábava v růžovém. Růžový kapitánský můstek, růžový nábytek, růžové pokoje, jídelna. Růžová paluba, růžové rybářské pruty a růžové potápěčské skafandry s růžovým dýchacím vybavením.

Ze strojovny vyběhli dva dobře rostlí muži v růžových plavkách a růžových žabkách.

„Kapitáne Artíku, loď je připravena k vyplutí,“ ohlásil jeden z nich.

„Výborně Pupíku. Teď jdi s Prdelkou odvázat loď, připravit návnadu a nabít harpuny,“ odpověděl Artík z kapitánského můstku.

Pupík s Prdelkou odvázali loď a písknutím oznámili Artíkovi, že loď může vyplout. Artík zatroubil lodní sirénou, loď se dala do pohybu a zamířila na otevřené moře.

„Pomelo, já už sem se chtěl zeptat dřív, ale tihle hoši jsou Amazonci?“ zeptal se Blázen uvelebený v růžové kožené sedačce u boku lodi. Motal joint a Pomela rozlévala růžové šampaňské do sklenic z růžového skla.

„Ano Blázne, změkčilá verze Amazonců. Je s nima spousta legrace, nenutěj nás dívat se jak spolu souloží a berou nás spíš jako kamarádky. Žijí zde kvůli nějakým obřadním neshodám s ostatními,“ řekla Pomela.

„Přesně řečeno, královno a vzácný hoste, nemají rádi růžovou a obřad kulatého stolu. My jsme rytíři, nositelé cti, slušnosti, poctivosti a úcty k ostatním. Kdysi jeden návštěvník říkal, že jsme prý gentlemani. Nemusíme si dávat drsné přezdívky, nosit kůže a používat tvrdá neslušná slovíčka,“ řekl Prdelka čistící zrovna nedaleko růžovou harpunu.

„Já vím Prdelko, byli na vás prostě příliš drsní,“ zasmála se Pomela a napila šampaňského. Blázen balil další brko a cítil se relativně v bezpečí. Těchto rytířů s růžovými gumovými meči se nemusel bát.

Pong na přídi věnoval pozornost části královnina doprovodu a Vlk se nechala opečovávat Pupíkem. Potřebovala ostříhat řasy, vytrhat chlupy z nosu, ostříhat nehty a rozkrok. Karlos vyprávěl pohádky jedné královnině zrzce a Kokot obhlížel strojovnu lodi.

Artík sešel z kapitánského můstku, odložil své gumové meče, pohladil army účes a namíchal si koktejl.

Prošel po palubě, zkontroloval, jestli je vše na svém místě a lehl do lehátka.

„Co dál?“ zeptal se opatrně Karlos.

„Teď? Teď nic, teď budeme čekat dokud nedá Prdelka s Pupíkem signál, že lov může započít,“ odpověděl z lehátka Artík a brčkem srkal kokejl.

„Jakej lov? Čeho lov?“ povyskočil Pong.

„Nejdřív si zastřílíme na holoubky, pak pochytáme pár rybiček, nic náročného hoši,“ usmál se Artík a zapálil doutníček.

„Pongu, nebuď netrpělivej a užívej pohody,“ řekl Blázen, který kouřil joint a hladil Pomelu po prdelce.

Lod' se pohupovala na klidném moři, slunce svítlo a na palubě vládla tichá pohoda, když se na obloze objevila malá černá tečka. Nejdřív jedna, pak druhá, třetí, až jich bylo opravdu hodně a nedaly se přehlédnout.

„Kapitáne Artíku, holoubci přiletěli,“ křikl Pupík a podal Artíkovi růžový dalekohled.

Dlouze si prohlížel oblohu a pak podal dalekohled Bláznovi.

Dalekohled zvětšoval docela solidně a Bláznovi nedalo práci zaměřit černé tečky. Chvíli ostřil a pak se zaujetím díval.

„Ty vole, to je ten hmyz, kterej sem viděl z hradního okna,“ řekl Blázen a předal dalekohled Pongovi.

„Havěť, lítá sem z lesa nakrmit se malýma rybičkama,“ řekla Vlk a zasmála se. „A kde jsou malý rybičky, tam budou i velký rybičky.“

„Šéfe, to sou dobrý zmrdi. Maj kusadla a nějakej bodec,“ promluvil znalecky Pong a podal dalekohled Karlosovi.

„Čím to budem zabíjet?“ otočil se k Artíkovi.

„Brokovnicemi. Prdelko, vyndej miláčky,“ zavelel Artík a vstal z lehátka.

Prdelka s Pupíkem otevřeli kufřík s růžovým chlupatým potahem a vytáhli čtyři vyleštěné, pozlacené brokovnice s růžovou pumpou.

„Ty vole,“ zasmál se Blázen.

„Nesměj se, jsou to dobrý holky. Chceš vyzkoušet?“ podal Artík Bláznovi brokovnici.

Blázen ji vzal do ruky, odložil brko a potěžkal. Zkontroloval zásobník a provedl několik testovacích zamíření.

„Jo, šla by,“ zasmál se a nabil zásobník.

„Fajn, hoši. El Capitano, šikmooký vousáč, Pupík a já si rozebereme holky, pro zbytek jsou tu nějaké poloautomaty. Dívky mají své luky a šípy. Všichni připraveni?“ zakřičel Artík a všichni pozvedli zbraně nad hlavy a taky zakřičeli.

„Jóóóó, sejmeme je všechny, zmrdy!!“

„A hoši, opatrně, jsou to svině rychlý a nebezpečný,“ dodal Artík, který pečlivě pozoroval oblohu, protože černé tečky se rychle přibližovaly a zvětšovaly. Dala se rozeznat blanitá hmyzí křídla a obludná mohutná těla rozměrů menšího kondora. Hrozivý bzukot zesílil a najednou se ocitla celá loď uprostřed hejna. Létající dron vysoko nad jachtou by viděl, jak se spustila palba všemi směry a létající broky sekaly paseku. Do vody padaly desítky položivých těl a pod hladinou se ryby chystaly k hostině.

„To je fakt prdel,“ smál se Pong a střílel z brokovnice jak šílený a uhýbal letícím kusadlům.

Blázen byl v klidu, protože si byl jist, že ho Kokot s Pongem jistí a věnoval se přesnému zhulenému cílení na létající objekty. Nevnímal své okolí a užíval si zábavu. Baval ho pohled na gigantický hmyz, kterému broky trhaly křídla a dělaly díry do trupů, ze kterých vytékala odporná zelená hmyzí krev. Nad hlavou mu bzučely obludy a v jednu chvíli si všiml, že Pong vytáhl meče a vylezl na střechu kapitánského můstku. Stál na růžové střeše, tančil s meči, okolí zkrápěla slizká břechka a okolo něj pomalu rostla hromada hmyzích částí těla.

Asi po třiceti minutách hejno hmyzu změnilo směr a začalo se vzdalovat. Nevypadalo, že by havěti nějak výrazně ubylo, ale paluba byla pokrytá půlmetrovou vrstvou mezi kterou stálo několik postav pokrytých obsahem vnitřností, přičemž Pong se svými meči byl k nepřehlédnutí.

„Tak jsme si pěkně zastříleli,“ promluvil Artík.

„Prdelko, Pupíku, nakrmte rybičky a pusťte sprchy, potřebujeme se všichni trošku omýt.“

Dvě postavy odložily zbraně a jedna z nich pustila sprchy, druhá se chopila hadice a začala oplachovat podlahu. Netrvalo dlouho a všude zářila opět růžová.

„Šéfe, takovej ujetej lov sem ještě nezažil,“ smál se Pong a rýsoval si na zrcátku lajny.

„To ještě nebylo všechno. Co to vůbec šňupeš? Už vás pozorují dlouho, bílý prášek a zelený seno,“ zeptal se Artík.

„Perník, cejtíš se po něm nezničitelný a plnej energie. Šéf hulí trávu, protože je chytrej,“ odpověděl Pong.

„Můžu to vyzkoušet?“ zeptal se zvědavě Artík.

„No jasně,“ zasmál se Pong a připravil další kilovky. Artík je prohlédl, převzal od Ponga šňupátko a natáhl do nosní dutiny jednu čáru. Vyvalil bulvy, vyteklo mu několik slziček štěstí, začal se smát a hladit po celém těle.

„Neuvěřitelný, Prdelko, Pupíku, tohle musíte vyzkoušet,“ smál se Artík.

Prdelka s Pupíkem vypadali odhodlaně a dali taky řádnou čáru. Blázen kroutil hlavou, Pong se smál, Kokot mlčel a Karlos si v klidu dával s holkama své kobry koksu.

„Síla, fakt síla,“ podupával Artík po palubě, sebral Bláznovi joint a kouřil.

„Kapitáne Artíku, moře se začíná vlnit!“ zakřičel Pupík a ukázal rukou na hladinu vody, která znatelně začínala vřít.

„Nejdřív přijdou malý ryby a za nima velký. Vlku, asi bys měla připravit nafukovací člun,“ řekl Artík, přešel k rybářským prutům a začal je chystat.

„Můj vůdce, vypadá to na zábavu ve stylu lovu tuňáků,“ podotkl Kokot a sledoval ruch na palubě. Děvčata doplňovala šípy do toulců a mastily tukem tětivy, Vlk nafukovala člun a Pupík s Prdelkou asistovali Artíkovi.

„Blázne, pojď se usadit do křesla k prutům, máme nahozeno, lov začíná,“ řekl Artík a sledoval jeden z vlasců. Návnada zabrala a vlasec se začal odvíjet. Souboj Amazonce s rybou začal.

Kokot se nespletl, tahali jednu tuňákovitou rybu za druhou. Ryby měly vícero párů ploutví, některé se honosily pěkným ocasem a všechny měly zubatou tlamu piraňí. Každou vytaženou rybu na palubu Prdelka zabíjel proražením hlavy bodcem na dlouhé tyči. Pupík celou dobu sledoval moře dalekohledem a vypadal, že po něčem pátrá.

„Čekáme na požírače krve a mršin, kvůli nim tady jsme,“ promluvil tajuplně Artík a vytáhl z boku lodi dlouhé bidlo s bodcem a zpětným hákem.

„Zaježdíme si,“ začal se smát.

„Cože?“ zvedl hlavu Pong.

„Počkej a dívej se,“ odpověděl Artík.

„Kapitáne, už jsou tady!“ křikl Pupík.

„Zkrotíme krokoželvy a žábosaury,“ křikla Vlk, spustila člun na vodu a skočila do něj. Artík ji následoval a Prdelka se vecpal k veslům.

Vyrazili naproti a čekali až se kořist vynoří z vody. Artík s Vlkem nachystali bidla a lasa, postavili se na příď člunu a vyčkávali.

Najednou se vynořila hlava krokodýla a za ní se objevil želví krunýř. Vlk zakřičela, hodila lasem, které se omotalo příšeře okolo krku a přeskočila jako vlk na krunýř. Zabodla bidlo do krku vodní příšery, jež bolestí zařvala a rychle se vzdalovala od lodi.

Artík mlčel, vyčkával a Prdelka udržoval vesly loď v rovnováze.

Moře se otevřelo, Prdelka vychytil vlnu, přes kterou bezpečně převedl člun a Artík stál tváří v tvář před ohromnou žabí tlamou na těle vodního ještěra. Neztratil ani sekundu, hodil laso, přeskočil na krk žabí hlavy a vrazil do něj tyč s bodcem. Zvíře zařvalo, ukázalo svůj jazyk, kterému se Prdelka jakž takž vyhnul a vzdalovalo se opačným směrem. Prdelka s člunem zamířil zpět k jachtě.

„Co bude dál?“ zeptal se zvědavě Blázen.

„Budeme čekat než je zkrotí a vrátí se, pak si zaježdíme my,“ řekl Prdelka a otevřel lahev. Začalo čekání, které krátili pojídáním suši, grilováním masa, popíjením alkoholických nápojů, užíváním drog a sexem.

Uběhl nějaký čas a začínalo se stmívat.

„Noční jízdy nejsou špatný, lampy máme, bude zábava,“ promluvil Pupík a bedlivě prohlížel dalekohledem obzor.

„Vracej se, Prdelko, připrav lana a vodící udidla.“

Prdelka uposlechl příkaz, spustil provazový žebřík a zapnul lampy. Okolí lodi se osvětlilo a spatřili zcela mokrého Artíka s Vlkem, jak pohodlně sedí na svých nových zkrocených vodních ořích.

„Hustý to bylo. Karkulko, připrav mi dvojitej rum,“ zakřičela Vlk.

Prdelka skočil za Artíkem, pohladil žabí hlavu a nasadil udidlo.

„Pěkná práce, vypadá vyčerpaně, asi jste jí dal co proto, že?“ sladce se zeptal Prdelka.

„Dostala pěkně na holou, dvakrát sem se udělal,“ zasmál se Artík, předal oštěž Prdelce a vystoupil na palubu, protože měl chuť na pivo.

„Pongu, slušnej matroš, dáš mi ještě?“ zeptal se.

Blázen konečně pochopil, co mysleli tím ježděním. Sice se ze začátku poněkud obával o svoji bezpečnost, ale přišel žábosaurovi na chuť a docela si užil vodních radovánek. Všichni se postupně vystřídali, proběhlo několik závodů, lovu ze sedel i bez sedla, nezapomněli udělat pár fotek do albíčka a když byli zrovna v nejlepším a pili drinky na svých mořských koních, zvedl se sloup vody a z vody zaútočilo podivné monstrum v podobě žraloka se třemi hlavami.

„A do píče,“ suše řekla Vlk a hrábla rukou po tyči s bodcem.

„Toho jsme tu zrovna nečekali, ale co se dá dělat, zkurvanej žralok,“ odplivl si Artík.

„Můžu to zabít?“ zeptal se Pong.

„Můžeš, ty vole, stejně bysme ho zabili,“ řekl Artík a Vlk pokývala hlavou.

Pong radostí zahvízdal, vzal laso, meč a čekal až se mořská potvora přiblíží dostatečně blízko. Ve vhodný okamžik hodil lasem, jenž se zachytilo za prostřední hlavu a vlastní energií elegantně přeneslo Ponga za krk žraločí hlavy. Přitáhl lano, pořádně si jej omotal kolem zápěstí a nohama pevně sevřel krk zvířete. To se vzepřelo, ale Ponga neshodilo, ten využil chvíle překvapení a elegantně uťal levou hlavu. Žralok se pokusil potopit, ale lano kolem krku mu v tom bránilo, takže se musel vynořit a Pong byl v sedmém nebi.

„Jezdce na tříhlavci jsme dlouho neviděli. Odvážnej hoch,“ pochválil Pongův výkon Artík a s jiskrou v oku sledoval Ponga krotícího žraloka. Mezitím Číňan připravil tvora o hlavu pravou a vytvořil tak normálního žraloka.

„Šéfe, už vypadá jako mrdka u nás doma,“ smál se vyjetý Pong.

„To jo,“ odpověděl zhuleně docela slušně opilý Blázen.

„Se mi snad všechno jenom zdá,“ zamručel a díval se na oblohu.

Číňan ještě chvíli řádl, nakonec se nechal žralokem dovést až k provazovému žebříku, kterého se chytil, poděkoval a sťal zbývající hlavu. Vyškrábal se na palubu, otevřel lahvičku, udělal pár lajn a začal odpočívat. Byl to náročnej lov.

V noci ještě zapařili, udělali pěkněj velkej ohňostroj, Vlk předvedla několik obřadních tanců a propustila zkrocené mořské tvory. Posloužili dobře, žrát se nedali a rybího masa měli dost pro celý hotel.

Rozednívalo se, když se vrátili na břeh.

„Pěkná jízda,“ ocenil Blázen výlet na jachtě a šel si lehnout.

Rozhodli se jeden den vynechat a využít ho k rekonvalescenci po předchozích vyčerpávajících dobrodružstvích. Celý den spočíval v povalování se v lehátkách, v popíjení mixovaných alkoholických nápojů, užívání drog a koupání ve vodě teploty dobré kávy. Večerní párty proběhla v odlehčeném stylu pouze dole bez a Karlos se vypařil kolem půlnoci s hláškou, že ho zase začaly bolet koulet.

„Proč se tomu stolu říká švédský stůl?“ zeptala se zvědavě Karkulka.

„Proč máš tak velkýho čuráka?“ zeptal se na oplátku Pong, když spolu stáli frontu u švédského stolu.

„Švédský stůl, švédsky smörgåsbord, je způsob podávání jídla pocházející ze Skandinávie,“ řekl Karlos.

„Co je to Švédsko?“ zeptala se zase Červená Karkulka.

„Země, která už neexistuje,“ zasmál se Pong.

„Proč neexistuje?“

„Protože prohráli ve válce,“ řekl Karlos.

„Tak proč se tomu stolu říká švédský stůl, když prohráli?“

„Protože to je jediný, co po nich v dějinách zůstalo,“ odpověděl Karlos.

„Ještě švédská válka zůstala po švédech, nezdržujte a berte si,“ ozval se z fronty Blázen.

„Šéfe jasný, ještě nezapomeňte na ‚Švéd‘áka,“ dodal Kokot stojící opodál.

„Jakej švéd‘ák?“ zeptal se Blázen.

„Přece Dolph ze Švédska, po Hitlerovi druhý nejslavnější herec dvacátého století,“ odpověděl encyklopedicky Kokot a pohladil si knírek.

Po lehké snídani se výprava sešla na pláži, kde již skupina mužů v růžovém chystala koně na cestu.

„Královno Pomelo, Vlku, Červená Karkulko, děvčata a vážení zábavní cizinci. Bylo nám potěšením se s vámi setkat a strávit několik velmi nezapomenutelných okamžiků,“ začal proslov Artík.

„Kapitáne, to snad nemusí ani bejt, potěšení bylo na naší straně,“ řekl Blázen.

„Kapitáne, já si také vážím vaší přízně, ale dovolte nám vám předat několik dárků na rozloučenou,“ pokračoval Artík.

„Pindíku, začni mi podávat jednu krabičku za druhou,“ otočil se Artík k jednomu z mužů v růžovém. Ten vzal ze stolu první krabici v růžovém balicím papíře s růžovou šňůrkou a podal ji Artíkovi.

„Pro královnu Pomelu růžový elektronický robertek s diamantovými hrbolky rozkoše dálkově ovladatelný,“ podal první krabičku do rukou královny.

„Pro Vlka jedno růžové elektronické dildo nadživotního rozměru s černým vrcholem,“ podal druhou krabičku, pak se chvíli rozhlížel a promluvil.

„Pro vás ostatní nic nemám, kromě standardních upomínkových předmětů.“

Z davu se ozvalo nesouhlasné zamručení a výkřiku typu „já už mám hromadu tradičních růžových nesmyslů“.

Artík dělal, že rýpavým poznámkám nevěnuje pozornost a pokračoval.

„Nechali jsme vyrobit naše sošky z nezávadného hygienického plastu s pěknou a realistickou imitací růžové pokožky, středně pružné, každé s unikátním identifikačním číslem a podpisem.“

Dav opět zašuměl a jakýsi ženský hlas zahlásil.

„Si to můžeš strčit doprdele, debile.“

„Omyl, do prdele si nás můžete strčit vy, říkal jsem přece, že soška je vyrobená z hygienického omyvatelného plastu.“

Blázen se rozhlédl po ostatních a poznal jim ve tvářích, že čekají na jeho rozhodnutí. Za svoji posádku slušně poděkoval a převzal upomínkové předměty.

„Máte před sebou opravdu velký úkol, na jehož splnění bude záviset osud nás všech. Jestli zklamete, zemřeme spolu s vámi. Nedopust'te to,“ důrazně poprosil Artík a ostatní muži v růžovém pokývali hlavami.

Pong zakroutil hlavou, Karlos dělal, že nic neslyšel a Blázen tupě zíral s jointem v ruce, netuše co odpovédět.

„Neříkejte nic, ve správný čas a na správném místě všichni pochopíte,“ ukončil jeho rozpaky Artík.

Proběhla větší výměna polibků, nasedli na koně a pomalu se celá výprava vydala po břehu moře vstříc slunci.

„Dnešní noc strávíme venku pod širým nebem,“ řekla Pomela.

Putování s koňmi po písčném břehu se neslo v uvolněné náladě s drinky, jointy, střelbou po všem v okolí a občasným sexem v písku.

„Můj vůdce, nemáte pocit, že je něco špatně?“ zeptal se v jednu chvíli Kokot.

„Můj milej Kokote, všechno je špatně,“ odpověděl Blázen, kouřil joint a ani se po Kokotovi nepodíval.

„Jawohl, můj vůdce.“

Slunce pomalu zapadalo, výprava ustala v halasně zábavě a unaveně seděla v koňských sedlech.

„Brzy dorazíme k našemu nočnímu tábořišti,“ řekla Vlk Bláznovi.

„Už bylo na čase, bolejí mě stehna a mozek,“ zamručel otráveně Blázen, protože přemýšlel, jestli je ve správném příběhu. Všechno, ale vypadalo ujetě tak nějak normálně.

„Huráá! Konečně! Ó můj bože, ó můj bože!“ ozvaly se ženské výkřiky.

Pong se leknutím otočil, ale děvčata pobídla koně k cvalu a zamířila vstříc světlu majáku, které se objevilo na obzoru.

„Maják na konci světa, pěkný místo,“ zasněně řekla Pomela a odcválala.

Blázen se rozhlédl po svém doprovodu a zamířil taky za světlem.

Před majákem stál hrbáč a povídal si s dívkami. Blázen a jeho společníci sesedli z koní a udiveně se rozhlíželi.

Několik kamenných budov s rozsvícenými okny obklopovalo malé kamenné nádvoří se stájemi pro koně.

Blázen šel za Pomelou a Vlkem, které se bavily s hrbatou postavou.

„Ste říkaly, že budeme spát pod širákem a zatím vidím baráky, okna, stáje a fakt pěkný maják.“

„Tohle je Kvasimoda, strážkyně majáku a místního bordelu,“ představila hrbáče Vlk.

„Bordelu? Tady je bordel?“ vykřikl radostně Pong.

„Šikmooký mladíku, přímo támhle,“ ukázala Kvasimoda rukou k jedné budově.

„Šéfe...?“ otočil se Pong k Bláznovi.

„Běž, ty vole, prosím tě,“ odbyl ho Blázen a v duchu si říkal, že stejně tomu nadrženému magorovi nemá smysl bránit.

„A co teda to spaní pod širákem?“

„Kvasimodo, máš volnou terásku?“ zeptala se Pomela.

„To víš, že jo, krásko moje,“ odpověděla Kvasimoda a Blázen si ji měl konečně čas pořádně prohlédnout. Až na obarvenou bradku a obočí vypadala žensky, ale bál se po všech zkušenostech pomyslet, co se může schovávat pod hrbem.

„Pojďte za mnou,“ odpověděla a odvedla je k okraji útesu.

„Cože...?“ podívil se Blázen, když se podíval přes okraj dolů a uviděl hluboko pod sebou plošinu ve skále.

„Teráska, privátek, pohodička, romantickéj výhled a velký intimčo,“ zasmála se Kvasimoda a zmizela za okrajem.

Karlos se opatrně podíval, kam spadla a všiml si schůdků vytesaných v kameni.

„Pojďte za mnou a nebojte se. Jiná cesta není,“ zakřičela Kvasimoda a smála se.

Sešli několik desítek metrů po velmi úzkém schodišti, zakrytým v některých místech zdobenou mříží ze žlutého kovu, aby chránila uživatele schodiště před padajícím kamením. Ocitli se na uměle vytesané plošině, která byla rozlehlejší, než se seshora útesu zdálo a jenž končila u upraveného vchodu do jeskyně.

„V jeskyni vyvěrá horký léčivý pramen. Schodiště a vyhlídku postavili naši předkové, aby měli snazší přístup k svatyni, která zde existovala od nepaměti. Dnes už je nevyužívaná, tak jsme to tady přebudovali na luxusní privátek s vyhlídkou a malý barem,“ popsala stav věcí Kvasimoda.

„Fakt luxusní paráda,“ byl slyšet Bláznův hlas zvnitřku jeskyně. Karlos s Kokotem vstoupili za Bláznem. Řada pohodlných lehátek podél stěny s připravenými dekami čekala na své spáče, barman za barem míchal drinky. Uprostřed byla z kamene vytesaná velká mísa, v níž prýštila kouřící voda.

„Pokalíme, vytáhneme lehátka ven a vyspíme se u nádherného výhledu. Zítra přijedeme do sídla Amazonců a bude to tam kurevsky náročný,“ řekla Pomela Bláznovi.

Mejdan jede, Blázen stojí s Kvasimodou u zábradlí terasy, debatují o jiných vyhlídkách, které viděl během svých cest vesmírem. V jeden okamžik Bláznovi ujede nahlas myšlenka, která se mu honí hlavou od té doby, kdy přicestovali. Jak vypadá hrb Kvasimody. Jak byl přiožralý, zeptal se přímo a Kvasimoda ho kupodivu do moře neshodila.

„Mě bylo jasné, že si zvědavej jak havěť. Popravdě, můj hrb zajímá každého. Chceš ho vidět? Jeho fotografie je v mnoha vědeckých publikacích.“

„Jasně, že ho chci vidět.“

Kvasimoda se otočila, přetáhla přes hlavu oblečení a odhalila malou vystrčenou prdel a píču.

„Co to kurva...?“ vytřeštil oči Blázen.

„Moje parazitický jednovaječný dvojče, má sestra.“

„Je funkční?“ zeptal se Blázen.

„Jo je, chceš ji vyzkoušet?“

„Já nevím, myslím, že asi ne. Ale Pong by si dal zcela jistě říci.“

„Šikmovokej? To je úchyl, tomu nedám. Moje sestra je citlivé dvojče,“ odpověděla Kvasimoda a oblékla se.

„Aby nenastydla,“ dodala. Chvilí mlčeli, Blázen ubalil další brko, zapálil a pak pokračovali v rozhovoru.

Půlnoc se překlopila do nového dne a na vyhlídce pomalu přibývala lehátka se spícími postavami.

„Šéfe, super bordel. Co vy tady?“ ozval se silný Pongův hlas.

Číňan se vracel ze své tradiční zábavy a byl nemile překvapen svíčkami, odpočívajícími postavami a tichem, které bylo přerušováno nárazy moře do útesu.

„Vypadá to, že je asi čas jít spát,“ zamručel a šel se posadit na bar.

První sluneční paprsky probudily spáče v lehátkách. Zpod dek vylézaly postavy znavené předchozími dny. Blázen ubalil svého prvního ranního jointa a šel ho vykouřit na vyhlídku, kde už stála Pomela a Vlk.

„Krásné ráno, že?“ přivítala ho Pomela.

„Úplně jak ze žurnálu.“ zasmál se Kapitán.

„Musíme vyrazit, Blázne. Máme před sebou náročnou cestu. Pojedeme celej den až do večera,“ pověděla Pomela.

„Vysral bych se dneska na cestování,“ řekl Blázen, kouřil a díval se na moře.

„Chápu tě, ale nemůžeme,“ vložila se do rozhovoru Vlk.

Poutníci vykonali ranní potřeby přímo do moře, vyškrábali se po nekonečném schodišti zpět na vrchol útesu, dali bohatou snídani, tedy pouze ti, kteří náhodou měli hlad, nasedli na osedlané koně a vyrazili po cestě podél hlubokého srázu k moři.

Zábava pokračovala v duchu předchozích dní, než Blázen po přehoupnutí Slunce nad hlavou směrem k západu zaregistroval, že děvčata postupně utichala a upadala do zvláštního stavu, kdy tiše se skelným zrakem hleděla vpřed.

„Šéfe, něco se stalo,“ přicválal Pong k Bláznovi, který zrovna Karlosovi sděloval své myšlenky.

„Zrovna říkám Karlosovi, že se královna změnila,“ odpověděl Blázen, pobídl koně a zamířil k Pomele.

„Co se s váma stalo? Nějak ste všechny zmkly,“ zeptal se.

„Blázne, blížíme se k hranici Amazonců a do tmy dorazíme k jejich hlavnímu hradišti. Žádný z nás se tam nechce, nejezdíme sem, když vyloženě nemusíme,“ řekla Vlk.

„Máme se něčeho obávat?“ zeptal se Blázen.

„Snad jen toho, že až to tam uvidíš, tak se ti bude chtít zvracet a utíkat, velmi rychle utíkat pryč a hodně daleko.“

Kapitán se podíval po Pomele a Vlku, zpomalil a počkal na přátele.

„Dorazíme do cíle dnes večer. Máte se připravit, že místo kam jedeme, je k zblití.“

„Šéfe, co tím myslíte?“

„Já nevím, Vlk mi víc neřekla,“ řekl Blázen a potáhl z brka.

Výprava zastavila u sloupu, který vypadal jako gigantický černý penis. Vedle něj stál muž ve zvláštním oblečení z pruhů černé kůže, pospojované na hrudi velkým železným kruhem, v kožených kraťasech a kristuskami na chodilech. V ruce svíral louč, kterou pozvedl, když před ním Pomela zastavila.

„Náčelník vás již očekává, Čaroděj předpověděl příchod cizinců, kteří mají důležité poslání,“ řekl muž s loučí.

„Toho sem se obávala,“ odsekla Pomela.

„Ved' nás.“

Slunce úplně zapadlo a cestu osvětloval chlap s loučí, který celkem svižně zvládal stíhat tempo koní.

„Kapitáne, je docela vycvičeněj. Já bych duši vypustil,“ pronesl nahlas Karlos. Blázen souhlasně pokýval a mlčel. Všichni již mlčeli.

Zastavili před velkou palisádou z velkých kmenů s loučemi na vrcholu. Jejich průvodce vydal hrdelní řev a čekal na odpověď. Přišla zanedlouho v podobě jiného řevu a pomalu se začala otevírat brána. Když se otevřela úplně, vstoupili dovnitř a nechali se pohltit atmosférou místa.

Velký prostor s dřevěnými domy, všude louče a uprostřed velký dřevěný chrám s mohutným čůrákem na střeše. Všude samí muži v různých kožených oblecích, někteří více oblečení, někteří méně.

„Doprdele, jen to ne,“ vyděsil se Pong.

Karlos zíral, mlčel a velmi pevně tiskl uzdu koně.

Zastavili u ohrady s koňmi, sesedli a jejich průvodce je odvedl k vyzdobenému domu.

„Pozdravíme Náčelníka a jeho Čaroděje,“ řekla Vlk.

„Mlčte, dělejte co my a všechno bude v pořádku,“ dodala.

Barevné dveře se otevřely a skupina vešla dovnitř. Styl se výrazně změnil, jediná velká potmělá místnost s rudými ornamenty po stěnách, obklopená různými dřevěnými kříži, lavicemi a jinými mučícími nástroji. Na konci byl velký kotel, pod kterým hořel oheň a shrbená postava míchala velkou kostí obsah. Vedle postával velký muž v oranžových kožených slipech, rudým malováním po těle, s čelenkou z ptačích per na hlavě a gumovým žezlem v podobě velkého penisu.

Pomela a Vlk poklekly, poklonily se, pak udělaly čelem vzad, vystrčily prdele a ukázaly každá píču. Náčelník s pery na hlavě se přiblížil, obě řádně prohlédl, každou propleskl gumovým čůrákem a spokojeně zamručel.

„Vás vítám holky, nečekal jsem, že se uvidíme v naší malé vesničce tak brzy. Čaroděj včera každopádně předpověděl příchod cizinců doprovázených Amazonkami, takže jsme uchystali na večer duchovní obřad.“

„Panebože, zase mejdan,“ povzdechl si Blázen.

„Cizinče, Čaroděj z výkalů vyčetl, že máte pro vesmír příliš velkou hodnotu, než abychom vás obětovali našim krutým bohům. Takže máme ještě menší radost než Amazonky, že vás tady máme, protože byste měli bejt úplně někde jinde.“

„Náčelníku, holky po nás chtěly, abychom vám vyřídili, že příště máte přijít tradičně vy osobně a neposílat posly,“ řekl Blázen.

„My sme žádný posly nevyslali, natož takovou ujetou partičku jako jste vy čtyři. Kde bysme vás sebrali? Pomelo, Vlku, nepřišlo vám na tom celým něco divnýho?“

„Náčelníku, jsme jenom ženy a věřily jsme těmto mužům, že přichází od vás,“ položila Pomela čelo na zem.

„Ale já sem nic takovýho neříkal...“ vložil se do rozhovoru Blázen.

„Já vím, že si nic neříkal, ale děvčata zase myslela svými orgány a vyfabulovala si pohádku.“

„Náčelníku..?“ zašeptala Vlk.

„Kde se vzali, odkud přišli, jak se u vás zjevili? Holky, víte vy vůbec něco nebo ste si zase domů přitáhly další narkoturisty, který se zjevili na týhle planetě všemi bohy opuštěné?“ přešlapoval Náčelník z jedné strany místnosti na druhou.

„Objevili se u nás?“ zeptala se Pomela.

„Se ptáš a nebo odpovídáš? Nejsem si příliš jist, ale celá tahle situace je špatně.“

Čaroděj u kotle se napil z velké kostěné naběračky a odhodil svrchní šat. Roztáhl ruce a rozhodil drobné kůstky po okolí. Chlápci u bubnů, dosud nenápadně ukrytí ve stínech, počali rytmicky bubnovat a Bláznovi projela hlavou jediná myšlenka.

„Už je to tady zase.“

„Šéfe, co kdybych všechno skoncoval jednou pro vždy?“ zeptal se Pong, jakoby vycítil Kapitánovy obavy.

„Pong já nevím,“ odpověděl Blázen, protože v tu samou chvíli začali vstupovat do Náčelníkovy budovy další Amazonci, z nichž mnozí svírali v rukou meče, sekery jedno i oboustranné nože, mačety a další chladné zbraně, jejichž pojmenování by zabralo hodně času.

Křik Čaroděje přilákal postupně všechny členy kmene, kteří zaplnili místnost a zatlačili Blázna a jeho přátele do kruhu vedle kotle.

„Každý z nás cítí bolest, každý z nás musí překonávat bolest, aby každý den mohl pocítit sílu. Bolest nás posiluje, bolest nám dává energii do života. Tito cizinci přinesli bolest, ale musí žít. Kdo přináší bolest, ale nesmí zůstat naživu? Musíte zemřít, abyste se mohli znova zrodit a zachránit vesmír!“ křičel čaroděj a Pong si povšiml něčeho velmi zvláštního na jeho hrbu.

„Šéfe, zdá se mi to nebo ne? Ten magor má na tom svém hrbu prdel a čůráka.“

Blázen se podíval pořádně a skutečně, z hrbu lezla vystrčená malá prdel, pod kterou se bimbalo velké samčí orgán.

„Brácha Kvasimody, taky má svý parazitický dvojče,“ povšimla si Pomela Bláznova objevu.

„Aha... Takže nakonec úchylná čtyřčata,“ zamumlal Blázen a zapálil jointa, kterého se mu mezitím podařilo na stojáka ubalit.

Párty se začínala rozjíždět. Chlápci přitáhli řetězy, háky, kladkostroje a začali se vzájemně zavěšovat za háčky napíchané v kůži. Všichni upíjeli z Čarodějova hrnce a testosteron byl cítit ve vzduchu.

„Šéfe, tohle bude slušná bukkake párty, ale nevím jestli to bude něco pro vás,“ zasmál se Pong, když sledoval, jak byly Amazonky vtaženy do víru nadrženého dění.

Péro Čarodějova dvojčete se ztopořilo a Náčelník si přišel pro Pomelu a Vlka.

„Blázne, od teď je to už jen na tobě a tvých přátelích. Bůh nepotřebuje vesmírnou loď, jemu stačí pouze mysl,“ řekla Pomela Bláznovi, podívala se mu do očí, vytekla jí slzička a zmizela v nadrženém davu.

„Sme v prdeli,“ zařval Pong a vytáhl své meče. Čaroděj v extázi řval neznámá slova a ukazoval na Blázna a jeho skupinu. Nazí snědí chlápci s ručníky na hlavách, se ztopořenými penisy a zbraněmi v rukou, se pomalu přibližovali a zmenšovali kruh mezi sebou a Bláznem.

Pong zařval nějaký čínský pokřik, vrhl proti davu a počal krvavý orgie. Vzduchem lítalo vše uťaté a prostorem se nesl křik raněných, řev umírajících a Pongův úchylný smích.

„Kapitáne, musíme zdrhnout a to hodně daleko,“ řekl potící se Karlos.

„Můj vůdce, má pravdu, měli bychom zmizet, než přijde někdo k újmě,“ dodal Kokot, který již hledal cestu útěku.

„Kokote, vyveď nás ven, jak nejrychleji můžeš,“ promluvil po chvíli vyhodnocování situace Blázen.

„Musíme všichni běžet, seč nám nohy stačí, je vám to jasný?“ ujistil se Kokot, že si vzájemně rozumí. Blázen s Karlosem kývli na znamení souhlasu a Kokot se rozeběhl.

Kapitán rychle pochopil, že se musí držet co nejlíže Kokota, jestli chce ještě někdy vidět oblohu. Běžel za ním, funěl jako lokomotiva a východ se přibližoval. Kokotovi se dařilo úspěšně srážet dotěrné jedince k zemi a Blázen s Karlosem je přeskakovali jako při běhu přes překážkovou dráhu. Blázen již cítil teplo na svém obličejí, když mu do hlavy zezadu cosi prudce narazilo. Upadl na zem a svět zmizel.

Viděl místnost s postelí a starou ženou, která opatrovala ležící mladou ženu. Žena zrovna rodila a Blázen se opatrně přibližoval.

„Mami?“ podivil se a svět opět zmizel.

Blázen otevřel oči a rozhlédl se. Byl zpět na zelené louce a křik mezi stromy naznačoval, že by měl zase běžet. Zvedl se, rozhlédl a rozeběhl po cestě pryč od hlasů. Nevěděl jak dlouho běžel, ale běžel skutečně dlouho. Les vypadal pořád stejně, až při západu slunce ho vystřídaly louky a občasná políčka. V dálce spatřil světla. Příliš nepřemýšlel a přidal do běhu.

Doběhl k malé domorodé vesničce s několika chýsemi, proběhl až na malou návěs, zastavil a vydýchal se. Když uklidnil srdce, rozhlédl se po návsi. Kromě jednoho baru, hotelu a bordelu byla na návsi také svatyně, ve které se svítilo. Jakési vyšší nutkání ho přinutilo vyrazit směrem k duchovnímu místu.

Sklonil hlavu, prošel nízkými dveřmi a ocitl se v zakouřené místnosti s ohněm uprostřed.

„Co to kurva...?“ proběhlo mu hlavou, ale než stihl cokoliv domyslet, setmělo se a svět opět zmizel.

Když se Kapitánovi podařilo znovu otevřít oči, opatrně se rozhlédl po místě, kde se ocitl. Ležel na posteli a na hlavě měl jakousi síťku se senzory a kabelem vedoucím k blikající krabici. Všiml si Ponga, který na protější posteli souložil s jakousi podivnou figurou vzdáleně připomínající Mozečka a zakřičel.

„Pongu, ty prase, co to zase kurva šukáš!?“

Chvíli se nic nedělo, ale pak Pong přestal, podíval se směrem k Bláznovi, pak pod sebe, vyblil se a zvedl z postele.

„Šéfe, to je nějaký strašlivej omyl. Kde je Karlos a Kokot?“

„Tady sme Kapitáne,“ ozvaly se dva hlasy od stolu.

„Co se to tady kurva dělo? Kde je rabi Moshe?“

„Slušná mrdka do hlavy, že jo, šéfe?“ zeptala se černá ebenová hlava, která se ocitla u Kapitánovy hlavy.

„Co to kurva bylo?“ nasraně se zeptal Blázen. Konečně se posadil a přitom se pořádně rozhlédl po místnosti. Byl v chýši plné různých krámů, na kterých se dávno usadila vrstva prachu a u stolu se smál Kokot s Karlosem. Dva černí domorodci odvedli Pongovu oběť mocně kladoucí odpor pryč z domu, za jejího vydatného chrčivého hrdelního řevu.

„Knězka ze svatyně Nejsvětějšího Svatého hovna, ochránkyně Svatého výkalu,“ řekla černá ebenová hlava.

„Myslel sem tu mrdku do hlavy,“ potáhl Blázen z jointu.

„Můj vůdce, účinky halucinogenu a simulátoru, ke kterému vás připojili. Místní obřad spojený s návštěvou svatyně. Měl jsem vás celou dobu pod kontrolou, nemohlo se vám nic stát.“

„Kokote a bylo nutný, abych tím pornem prošel?“

„Můj vůdce, nebylo, ale aspoň jste byl ušetřen místního dění. Proběhly obřadní orgie, Pong pobavil knězku, která je příbuzná s Mozečkem, zajímavý model, ale jiný přístup k výrobě. Buďte rád, že jste neviděl nadřžené domorodce v ráži. Navíc místní čaroděj celou noc mlel nějaké nesmysly o tom, že na nás závisí budoucnost vesmíru.“

„V těch mejch halucinacích němlich to samý, šukání, cestování a věštění z podělanejch hrnců podělanejma hrbatejma mrzákama. Ten trip byl na konci už kurevsky únavnej. Ještě mi kurva řekni, kde je rabi Moshe?“

„Můj vůdce, rabi Moshe má problém.“

„Jakej problém?“

„Můj vůdce, proměnil se v hovno.“

„Jak se kurva mohl proměnit v hovno?“

„Pokusil se ukrást Svaté hovno hned potom, jak jsem otevřel dveře do svatyně a Pong odvedl pozornost zombie knězky. Jakmile po něm šáhnul, proměnil se v hovnový sloup.“

„Poněkud symbolické,“ zasmál se Blázen, zmlkl a pokračoval v kouření brka.

Byli sami v místnosti plné beden a čekali. Karlos prohlásil, že už viděl dost, že je to všechno o hovně a že by rád jel už konečně domů. Pong nijak neprotestoval, protože vše prý závisí od toho, kam půjde Šéf. Kokot měl jasnou volbu a Blázen usoudil, že rozhodnutí je zase na něm.

„Vážení, mrkneme na to Svatý hovno a vysereme se tady na to. Mám všeho plný zuby, drogy tady mají dobrý, nakoupíme vzorky a odvezeme potenciálním zákazníkům. Tyhle místní sračky nejsou ani tak drogy jako spíš zkurvený afrodiziaka. Ezopošuci nám urvou ruce,“ rozhodl Blázen.

„Kapitáne, dobrý rozhodnutí,“ řekl Karlos, dal svoji poslední lajnu na této bohem zapomenuté planetě a zvedl se od stolu.

Vyšli ven před chýši, rozhlédli se a zamířili k svatyni. Dveře byly otevřené a okolo stál zástup zvědavých domorodců, kteří nahlíželi dovnitř. Prodrali se zástupem, vešli do svatyně a hned od dveří viděli velký stojící sloup, který obletovalo mohutné hejno much.

„Smrdí to jak hovno,“ řekl Blázen.

„Však to taky je hovno,“ odpověděla černá ebenová hlava a zeptala se.

„Jakej byl výlet? Co královna Pomela a Náčelník. Dobrá dvojka?“

„Vo tom žádná, nejen dvojka,“ zasmál se Blázen a jeho odpověď rozesmála i černou ebenovou tvář.

Blázen velkým obloukem obešel smrdící sloup a došel k malému oltáři, kde na obyčejném kamenném talířku leželo již odkryté hnědé cosi, co mohlo skutečně vzdáleně připomínat hovno. Chvilí předmět prohlížel, poté natáhl ruku a opatrně ho vzal do dlaně.

Nic se nestalo a Blázen pořád stál na svém místě.

„Šéfe, pořád jste tady,“ zakřičel Pong a dav venku začal hlasitě jásat.

„Pongu, nic se nestalo, jde o hovno,“ odpověděl Blázen.

Při bližším zkoumání zjistil, že se jedná jen o kus starého kamene, který při troše fantazie mohl připomínat hovno. Vrátil jej zpět na kamenný talířek a černý muž ho přikryl skleněným krycím sklem.

„Když jde o hovno, dokážete velký věci. Záležitost víry. Věřte v hovno a úspěch se dostaví.“

„Pěkný moudro o hovně,“ odpověděl Blázen a rozesmál se.

Když se přestal smát, otočil se ke své skupině a promluvil.

„Vážení, dozvěděli jsme se všechno, co jsme se dozvědět měli. Zboží máme, víru v hovno máme, vracíme se zpět domů.“

Blázen se šel rozloučit s místním ochráncem hovna.

„Děkujeme za všechno a ať se vám daří,“ podal mu ruku a ebenově černý domorodec na oplátku nabídl svoji pravačku, kterou zrovna vyhlazoval hovnový sloup.

„Svaté hovno nesmrdí a nechť vás hovno provází během všech vašich cest.“

Zástup domorodců před vchodem se rozestoupil a vytvořil širokou uličku. Když vycházeli, dav stále ještě hlasitě jásal. Pong si neodpustil pozvednout ruce k vítěznému pozdravu.

Vesnice zmizela za stromy a ještě za světla došli na mýtinu, kde stála Kapka. Mlčky nastoupili, usadili se v křeslech velitelské místnosti, odstartovali a zamířili k Titanu.

„Kapitáne, velmi zvláštní výlet,“ řekl Karlos z křesla, když rýsoval lajny.

„Celkem jo, mám o čem přemýšlet,“ odpověděl Blázen.

„Šéfe, drogy jsou fajn, ale už nikdy nebudu šukat zombie, jsou na můj vkus příliš studený.“

„Pongu...“ povzdechl Blázen a raději zapálil joint. Po chvíli ještě opatrně promluvil.

„Já sem to měl, ale celou dobu pod bezpečně pod kontrolou, šlo o hovno.“

„Jasně...“ ozvalo se odněkud a pak už bylo slyšet jen slabounké slastné vrnění letící lodi.